பத்துப்பாட்டுச்

சொற்பொழிவுகள்

கழக வெளியீடு: ௬௧௧

பத்துப்பாட்டுச் :: ::
:: :: சொற்பொழிவுகள்

9, 10—2—'52-ல், திருநெல்வேலியில் நடைபெற்ற
பத்துப்பாட்டு மாநாட்டில் நிகழ்த்திய
தலைமையுரையும், சொற்பொழிவுகளும்
அடங்கியுள்ளன.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. சென்னை-1.

First Edition: Feb., 1952.

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, :: MADRAS-1.

Head Office:

24, EAST CAR STREET, :: THIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1.

பதிப்புரை

தமிழ்ப்பெருஞ் சான்றோர் சொல்லையும் பொருளையும் உற்று நோக்கி, அவ்வவற்றின் தன்மைகளை வாழ்க்கையொடுபடுத்து வரையறுத்து, இலக்கணங்கள் வகுத்துள்ளனர். அவ் இலக்கணங்கள் எழுத்து சொல் பொருள் என மூவகைய. இம்மூன்றனுள் பொருளிலக்கணம் உலகில் வேறெம்மொழிக்கும் இல்லாத தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது.

அப்பொருள் அகம் புறம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் அகம், இன்பம் ஒன்றே நுவல்வது. புறம், அறம் பொருள் வீடு மூன்றும் நுவல்வது. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு நான்கும் முறையே உடல் உள்ளம் உணர்வு உயிர் எனக்கொண்டு ஒத்து ஒழுகல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணர்வார்க்கு நன்கு புலனும்.

எனவே, அகமும் புறமும் அங்கையும் புறங்கையும் போன்று இணைந்தியங்குவனவேயாம். இவ்விரண்டும் முறையே சிறப்பும் முதன்மையும்பற்றிப் பெண் ஆண் என்னும் இருபாலார்க்கும் தனித்தனி உரிமையாக்கப்படுவன. இவற்றை விளக்கிப் பொய்யா நாவின் நல்லிசைப் புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ள செய்யுள்கள் முச்சங்கம் சார்ந்து விளங்கியன அளப்பில.

இப்பொழுது நமக்குக் கருவூலம்போன்று எஞ்சியிருப்பன எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் ஆகும். எட்டுத்தொகையுள் பதிற்றுப்பத்தும் புறநானூறும் புறப்பொருளன. ஏனைய அகப் பொருளன.

பத்துப்பாட்டுள் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடு கடாம் ஆகிய கூத்தராற்றுப்படை ஐந்தும் ஆற்றுப்படையாகும். ஆற்றுப்படை என்பது, 'பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச், சென்று பயனெதிரச்' சொல்லும் சிறப்பினது. பயன் முழுமுதற் கடவுளாலும் வழிவழி அடிமையாம் விழுமியோராலும்

எய்துவிக்கப்பெறுவது. திருமுருகாற்றுப்படை கடவுளால் ஏனைய விழுமியோரால் எய்துவித்தவற்றைக் குறிப்பன.

முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை அகப்பொருள்மேன. மதுரைக்காஞ்சி நெடுநல்வாடை புறப்பொருளன. இப் பத்துப்பாட்டுக்களையும் பாடிய புலவர் எண்மராவர். இப் பாட்டை நாம் எளிதாகக் கைக்கொண்டு வாழ்க்கையில் நற்பயன் பெறுதற்பொருட்டுச் சொற்பொழிவு முறையில் பதின்மரும், தலைமை உரையில் ஒருவரும் இம் மாநாட்டில் விளக்கியுள்ளார்கள். அதன் தொகுப்பே இந்நூலாகும். அவர்கள் அனைவர்களுக்கும் கழகத்தார் நன்றி உரித்தாகுக.

முன்னர்க் கலித்தொகை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, நற்றிணை, புறநானூறு மாநாடுகள் சென்னைக் கோநகர்க்கண் வெவ்வேறு காலங்களில் நிகழ்ந்தபோது தொகுப்பு நூல்களும் வெளியிடப் பெற்றன. அவற்றை ஆதரித்தமைபோன்று தமிழ்ப் பெருமக்கள் இத் தொகுப்புநூலையும் போற்றித் துணைபுரிவார்களாக. இந்நூல் பத்துப்பாட்டைக் கற்கும் அவாவை முறுகச்செய்து கற்பார்க்கு உறுதுணையாய் நிற்கும் என்பது மெய்ம்மையாம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

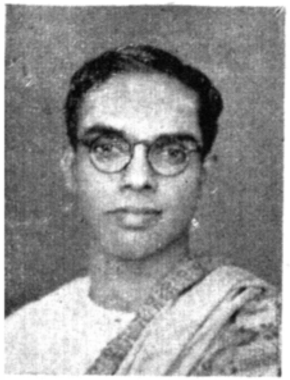
உள்ளுறை

டாக்டர்
மு. வரதராசனர்.

சித்தாந்த கலாநிதி
ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை.

வித்துவான்,
வி சிவக்கொழுந்து.

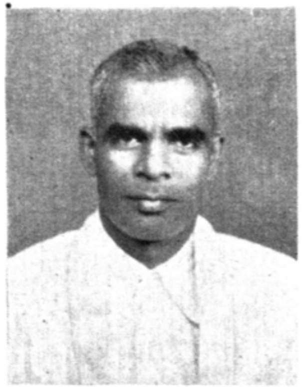
வித்துவான்,
கா. மாயாண்டிபாரதி.

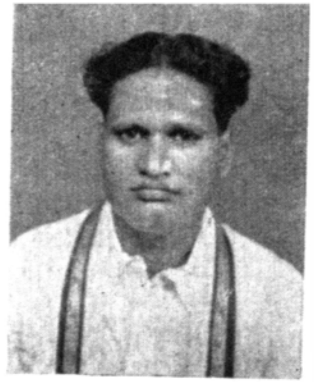
வித்துவான்,
மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர்.

ச. குருஸ் அந்தோணி,
எம்.ஏ.

வித்துவான்,
ஆ. ஜெபரத்னம், எம்.ஏ.

வித்துவான்,
அ. நவநீத கிருஷ்ணன்.

ஆ. அருளப்பன், பி.ஏ.

வித்துவான்,
வெள்ளைவாரணன்.

வித்துவான்,
க. சேதுரகுநாதன்.

பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள்.

தலைமையுரை

[வித்துவான் திரு மு. வரதராசனார், எம். ஓ. எல்.]

தமிழறிஞர்களே!

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த நம் முன்னோர் எத்தனையோ கட்டிடங்களை எழுப்பிப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்திருந்தார்கள். அந்தக் கட்டிடங்கள் மறைந்து போயின. அவர்கள் அரசியலில் எத்தனையோ அமைப்புக்களைக் கண்டு அமைத்து ஆட்சி நடத்திவந்தார்கள். அவைகளும் அழிந்துபோயின. அவர்கள் வாழ்ந்த ஊர்களும் பல, இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தன. . அவர்கள் கையாண்ட கருவிகளும் பல அவ்வாறே மறைந்துபோயின.

ஆயினும், அவர்கள் எண்ணியிருந்த சிறந்த எண்ணங்களும் கொண்டிருந்த உயர்ந்த நோக்கங்களும் இன்னும் அழியாமல் நிலவுகின்றன. அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்த கலைஞர்கள் அந்த எண்ணங்களையும் நோக்கங்களையும் கலையுருவில் அழியா வாழ்வு தந்து வாழச் செய்துவிட்டுச் சென்றார்கள். அத்தகைய கலைகளுள்ளும் ஓவியக் கலைக்காட்சிகள் பலவும் மறைந்தன; சிற்பக் கலைப் பகுதிகள் சிலவே நின்றன; நாடகக்கலைப் பகுதிகள் பலவகை மாறுதல் உற்றன; இசைக்கலையின் வரலாறும் அத்தகையதே. ஆகையால் இக்கலைகளின் வாயிலாக முன்னோரின் எண்ணங்களையும் நோக்கங்களை

யும் உணர முடியவில்லை. எஞ்சிய இலக்கியக் கலையே இன்றுவரையில் அழியாச் சான்றாக நின்று விளக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

மிகப் பழைய தமிழிலக்கியங்கள் எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டுமாகும். பழந்தமிழ் மக்கள் எண்ணிய எண்ணங்களின் விழுப்பத்தையும் கொண்ட நோக்கங்களின் சிறப்பையும் இவற்றில் தெளிவாகக் காண முடிகின்றது. ஆகையால் இந்த அரிய தமிழ்ச் செல்வங்களை நம் செல்வம் என உரிமையோடு உணரவும், நம் வாழ்வு செழிக்குமாறு சேர இருந்து தமிழ்ச்சுவை நுகரவும் இத்தகைய மாநாடுகள் வேண்டும்.

இத்தகைய முயற்சி சென்னையில் தொடங்கியது. பத்துப்பாட்டு மாநாடே இவற்றின் தோற்றுவாயாக இருந்தது. அந்த முதல் மாநாடு 1940-ஆம் ஆண்டில் சிந்தாதிரிப்பேட்டைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பாக நடைபெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்து அகநானூறு முதலிய மாநாடுகள் கூடி நடைபெற்றன.

இவை தலைமுறைக்கு ஒரு முறை நிகழ்வதால் போதிய பயன் விளையாது. ஆகையால் சில ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மீண்டும் மீண்டும் ஒன்றுகூடிப் பண்டைத் தமிழ் இலக்கிய விருந்தை உண்டு களிக்கவேண்டும். சென்னையில் மட்டும் அல்லாமல், தமிழ்நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இவ்வாறு தமிழ்மக்கள் சேர இருந்து இலக்கிய விருந்து உண்டு திளைக்கவேண்டும். இன்று திருநெல்வேலி நகரம் இம் மாநாட்டைக் கூட்டிப் 'புசிப்பதற்குச் சேர வாரும் செகத்தீரே' என்று அழைக்கும் அழைப்பு எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி அளிக்கின்றது. இத்தகைய விருந்திற்கு உரிய ஏற்பாடுகளைச் சிறக்கச் செய்து, எனக்கும் அன்புடன் இடந்தந்த சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்க்கு என் நன்றி உரித்தாகுக.

பத்துப்பாட்டு என்ற பெயரே இந்தத் தொகை நூலின் அமைப்பை விளக்குகின்றது. இதில் உள்ளவை பத்துப் பாட்டுக்களே. ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் தனி வெண்பாக்கள் சில உள்ளன. இவை இருபத்தி

ரண்டு உள்ளன. இவை எல்லாம் பிற்காலத்தே பத்துப் பாட்டைப் படித்துப் படித்து ஒன்றியவர் ஒருவரோ பலரோ பாடிச் சேர்த்த பாடல்களாகும்.

> முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
> பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
> கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
> பாலை கடாத்தொடும் பத்து.

என்னும் வெண்பா இப் பத்துப் பாட்டுக்களின் அமைப்பு முறையைத் தெரிவிப்பதாகும். இத்தொகை நூலை ஆராய்வதற்கு முன்னே, இதற்கு நேரான முறையில் கொண்டு கூட்டு இல்லாமல் பொருள் கொள்ளாமற் போயினும், பல அருஞ் சொற்களையும் தொடர்களையும் கருத்துக்களையும் விளங்கச் செய்து நாம் கற்றுணருமாறு உரை எழுதித் தமிழ்ச் செல்வத்தைக் காத்தருளிய உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியரையும், செல்லுக்கும் பிறவற்றுக்கும் இரையாகி அழியாதவாறு ஓலைச்சுவடிகளை ஓயாமல் தேடி ஆராய்ந்து தமிழ்மக்களுக்கு எளிதில் கிடைக்குமாறு அச்சிட்டு விளக்கியுதவிய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர் அவர்களையும், இந்நூலில் சில பாட்டுக்களுக்கு முதல் முதலாக ஆராய்ச்சி முறையில் விளக்கம் எழுதி வழி காட்டிப் பத்துப்பாட்டின் பெருமையும் பழந்தமிழர் நாகரிகமும் துலங்கச் செய்த மறைமலையடிகளார் அவர்களையும் நன்றி மிக்க நல்லுணர்வோடு நினைந்து வாழ்த்துவோமாக!

பத்துப்பாட்டில் ஐந்து பாட்டுக்கள் ஆற்றுப்படைகளாக அமைந்தவை. வாழ்க்கையில் இடர் பல உற்று நலிந்து மெலிந்து பிறகு எதிர்பாராத நல்லுதவியும் வளமும் பெற்றவர்கள், அவ்வாறு உதவிபெற முடியாமல் வாடுகின்றவர்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டுவது கடமை அன்றோ?

> "பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
> சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கம்"
>
> (தொல். பொருள். – புறத். 36)

என ஆற்றுப்படையின் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. "அப்பா! நானும் உன்னைப்போல் வாடி வருந்திக்கொண்டிருந்தேன். இன்ன தலைவனை நாடிய பின் என் கவலை எல்லாம் தீர வளமான வாழ்க்கை

பெற்றேன். நீயும் அந்தத் தலைவனை நாடிச்செல். இன்ன வழியாகச் செல். இவ்வாறு அணுகு. இன்ன பயன் பெறுவாய்,'' என்று வழிகாட்டுதல் சிறந்த அறத் தொண்டே ஆகும். இந்தத் தொண்டு உலக வாழ்க்கையில் எத்துறையில் ஈடுபட்டவர்க்கும் பொதுவே; ஆயினும் கலைத்துறையில் வாழ்நாளைக் கழிக்கும் கலைஞர்க்கு இது சிறப்பாக வேண்டுவதாகும்.

வானத்தில் பறந்து திரிந்து கவலையற்று வாழும் பறவைகளைக் கண்டு, "இத்தகைய வாழ்க்கை நமக்கு வாய்க்குமோ" என்று ஏங்கும் சமயத் தலைவரும் பிறரும் பலர் இருந்தார்கள்; இருக்கின்றார்கள். அத்தகைய வாழ்க்கை கலைஞர்க்கு இயல்பாக அமைந்துள்ளது. பறவைகள் புறத்தே விளங்கும் சிறகுகளைப் பெற்றன. கலைஞர் அகச்சிறகு கொண்டு—கற்பனைச் சிறகு கொண்டு பறக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்கள். பறவைகள் வானத்தை அளக்கலாம். கலைஞரோ எங்கும் எதையும் அளக்க முடியும்; உயிர்களின் உள்ளத்துணர்வையும் அளந்து காட்ட முடியும். இவ்வளவே வேறுபாடு. மற்றத் துறைகளில் கலைஞர் வாழ்க்கை கவலை யற்ற பறவை வாழ்க்கையே ஆகும்.

பழுமரம் உள்ளிய பறவையின் யானும்அவன்
இழுமென் சும்மை இடனுடை வரைப்பின்
நசையுநர்த் தடையா நன்பெரு வாயில்
இசையேன் புக்கு

(பொருந. 64—7)

என்று பொருநனும்,

பழுமரம் தேரும் பறவை போலக்
கல்லென் சுற்றமொடு கால்கிளர்ந்து திரிதரும்
புல்லென் யாக்கைப் புலவுவாய்ப் பாண

(பெரும்பாண். 20—22)

என்று பாணனும்,

நீயிரும்
கனிபொழி கானம் கிளையொடு உணீஇய
துனைபறை நிவக்கும் புள்ளினம் மான...........
உள்ளினிர் சேறிர் ஆயின்

(மலைபடு. 53—65)

என்று கூத்தனும்,

வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளின் போகி
நெடிய என்னாது சுரம்பல கடந்து
வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடிப்
பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்றம் அருத்தி
ஓம்பாது உண்டு கூம்பாது வீசி
வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை
பிறர்க்குத் தீதறிந் தன்றோ இன்றே, திறப்பட
நண்ணார் நாண அண்ணாந் தேகி
ஆங்கினி தொழுகின் அல்லது ஓங்குபுகழ்
மன்னர் செல்வம் எய்திய
நும்மோ ரன்ன செம்மலும் உடைத்தே.

(புறம். 47)

என்று புலவரும் தம்தம் வாழ்க்கையைப் பறவைகளின் வாழ்க்கையோடு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார்கள்.

பறவைகள் பழுமரம் தேர்ந்து பறக்கின்றன. பழம் உண்டபின் அம் முயற்சியையும் மறந்து ஆடல் பாடல்களால் இயற்கையன்னையின் கோயிலை அணிசெய்கின்றன. கலைஞரும் அத்தகையவர்களே. கரவும் செருக்கும் அற்றுக் கல்வியும் செம்மையும் பெற்று வளமாக வாழும் வள்ளல்களே கலைஞர் நாடும் பழுமரங்கள். அவர்களை அணுகி நல்லுதவி பெற முயல்வார்கள்; பெற்றதும் களிகூர்ந்து தம்மை மறந்து கலையின்பத்தை நாடெங்கும் பரப்புவார்கள். நாளை வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கவலையே அவர்களுக்கு இல்லை. வறுமை தீரப் பரிசில் பெற்ற கலைஞர் ஒருவர் தம் மனைவியிடம் சென்று வாயாரக் கூறும் பழம்பாட்டு ஒன்று இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

நின்னயந்து உறைநர்க்கும் நீநயந்து உறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பின் நின் கிளைமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்னோர்க்கு என்னாது என்னொடும் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
பழம்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே

(புறம். 163)

அத்தகைய கலையுலகப் பறவைகளின் வாழ்க்கையே நாம் ஆற்றுப்படைகளில் காண்பது. புலவரும் பாணரும் பொருநரும் கூத்தரும் தம்தம் வாழ்க்கையின் பழைய நிலையை எடுத்துக்கூறக் காண்கின்றோம். பரிசு தந்து வறுமையைப் போக்கிய தலைவனுடைய புகழை எடுத்துக்

கூறக் காண்கின்றோம். வாடி வருந்தி எதிர்ப்பட்ட புலவரையும் பாணரையும் பொருநரையும் கூத்தரையும் நோக்கி, "இத்துன்பம் ஒழிந்து எம்மைப்போல் நீங்களும் வளம்பெற்று வாழவேண்டும். இந்த வழியே சென்று இன்ன தலைவனைக் கண்டு இன்ன பயன்பெற்று வருவீர்களாக!" என்று தன்னலம் அற்ற கனிவோடு, பொறாமை அற்ற பேரன்போடு கூறுகின்ற கருத்தே இவற்றில் நாம் காண்கின்றோம். கலை வகைக்கு ஏற்றவாறு, புலவராற்றுப்படை, பாணராற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை எனப் பெயர் பெற்றுள்ளன. புலவராற்றுப்படையே திருமுருகாற்றுப்படை என வழங்குவது. கூத்தராற்றுப்படையே மலைபடுகடாம் என வழங்குவது. பாணராற்றுப்படை இரண்டு உள்ளன. இரண்டையும் வேறுபடுத்த உதவியது பாணர்களின் கையில் விளங்கிய யாழின் வேறுபாடே. சிறிய யாழ் விளங்கிய காரணம் பற்றிச் சிறுபாணாற்றுப்படை எனவும், பெரிய யாழ் விளங்கியது பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படை எனவும் பெயர்கள் வழங்கலாயின.

இன்குரல் சீறியாழ் இடவயின் தழீஇ
(சிறுபாண்—35)

இடனுடைப் பேரியாழ் முறையுளிக் கழிப்பி
(பெரும்பாண்—462)

என்று அவற்றில் முறையே வரும் அடிகளில் வரும் சீறியாழ், பேரியாழ் என்பவைகளே இவ்வாறு வேறுபடுத்த உதவின.

எய்யா நல்லிசைச் செவ்வேல் சேஎய்
சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந்து உறையும்
செலவுநீ நயந்தனை ஆயின் பலவுடன்
நன்னர் நெஞ்சத்து இன்னசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே
(திருமுருகு. 61-66)

போற்றிக் கேண்மதி புகழ்மேம் படுந!
ஆடுபசி உழந்தநின் இரும்பேர் ஒக்கலொடு
நீடுபசி ஒராஅல் வேண்டின் நீடின்று
எழுமதி வாழி ஏழின் கிழவ
(பொருந. 60-63)

அழிபசி வருத்தம் வீடப் பொழிகவுள்
தறுகண் பூட்கைத் தயங்குமணி மருங்கின்
சிறுகண் யானையொடு பெருந்தேர் எய்தி
யாம்அவ ணின்றும் வருதும்; நீயிரும்
இவண்நயந் திருந்த இரும்பேர் ஒக்கல்
செம்மல் உள்ளமொடு செல்குவி ராயின்......
தரீஇ, அன்றே விடுக்குமவன் பரிசில்

(சிறுபாண். 140-5, 260-261)

பழம்பசி கூர்ந்தஎம் இரும்பேர் ஒக்கலொடு
வழங்கத் தவாஅப் பெருவளன் எய்தி
வாலுளைப் புரவியொடு வயக்களிறு முகந்துகொண்டு
யாம்அவ ணின்றும் வருதும் நீயிரும்......
படர்குவி ராயின்......
தரீஇ, அன்றே விடுக்குமவன் பரிசில்

(பெரும்பாண். 25-28, 37, 492-493)

தூமலர் துவன்றிய கரைபொரு நிவப்பின்
மீமிசை நல்யாறு கடல்படர்ந் தாஅங்கு
யாம்அவ ணின்றும் வருதும் நீயிரும்......
உள்ளினிர் சேறி ராயின்......
மழைசுரந் தன்ன ஈகை நல்கித்
தலைநாள் விடுக்கும் பரிசில்

(மலைபடு. 51-53, 65, 580-581)

இவைகளே ஆற்றுப்படைகள் ஐந்தனுள்ளும் அமைந்த அடிப்படைக் கருத்துக்கள். இவற்றை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தால், ஐந்தனுள்ளும் ஒருவகைப் பண்பே ஊடுருவி நிற்றல் காணலாம்.

கலைஞர் அளவறிந்து வாழும் வாழ்க்கை கல்லாதவர்கள்; "வல்லாங்கு வாழ்தும்," என்று எண்ணுவதே பெருங்குற்றமாகக் கருதுபவர்கள்; நாளை வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கவலைகொள்ளாமல் நாளைக் கழிப்பவர்கள். ஆகையால், படிப்படியே வறுமை வந்து சூழ்வது இயல்பாகிவிட்டது. துவரப் பசித்த பிறகே உண்பவர்போல் கொடிய வறுமையின் எல்லையை எட்டியபோதே வள்ளல்களை நாடிச் செல்வார்கள். வறுமை மிகுந்த அவர்களின் வாழ்க்கை மழைவளம் இழந்து வறண்டு மரமெல்லாம் வெறுங் கொம்பும் கவடுமாய் நிற்கும் காட்டிற்கு ஒப்பானது. நன்னெஞ்சம் பெற்ற வள்ளலை அணுகி வளம்பல பெற்றுத் திரும்பும்போதோ, வறண்ட காடு மழைவளம் பெற்றுத் தழைத்துச் செழித்த மரங்களோடு கவின்பெறும் நிலைக்கு ஒப்பான வாழ்க்கை பெறுவார்கள்.

> பெருவறம் கூர்ந்த கானம் கல்லெனக்
> கருவி வானம் துளிசொரிந் தாங்குப்
> பழம்பசி கூர்ந்தஎம் இரும்பேர் ஒக்கலொடு
> வழங்கத் தவாஅப் பெருவளன் எய்தி
> வாலுளைப் புரவியொடு வயக்களிறு முகந்துகொண்டு
> யாம்அவ ணின்றும் வருதும்
>
> (பொருநர். 23-28)

என்ற அடிகளில் இந்தக் காட்சியே தீட்டப்படுகின்றது.

செல்வம் பெருகிய காலத்தில் பிறரிடம் பணிவாக ஒழுகவேண்டும்; சுருங்கிய காலத்தில் பிறர்க்குப் பணியாமல் மானத்தோடு வாழவேண்டும்.

> பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய
> சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு (திருக்குறள்)

என்று திருவள்ளுவர் உணர்ந்தோதிய வாழ்க்கைச் சட்டத்தை இன்றும் நன்மக்களிடம் காண்கின்றோம். கலைஞர் நற்பண்புகளுக்கு உறைவிடமானவர்கள்; ஆகையால் அவர்கள் வாழ்க்கையில் இத்தகைய மான உணர்வைக் காண்கின்றோம். வறுமை மிகுந்த காட்சியும் அதற்கு இடையில் வீறு பெற்று விளங்கும் மான உணர்வும் கலைஞர் வாழ்க்கையில் காணும்போது, அவர்களிடம் நமக்கு உள்ள மதிப்பு மிகுகின்றது.

ஒரு பாண்குடும்பத்தின் வறுமையைச் சிறுபாணாற்றுப்படையில் காண்கின்றோம். வீட்டின் சுவர்களோ பழைய சுவர்கள். அங்கங்கே செல்லரிக்கும் காட்சியும் உள்ளது. கழிகள் சோர்ந்து விழும் நிலையில் உள்ளன. சமையலறையில் புழுதியும் புழுதியில் பூத்த காளானும் காண்கின்றோம். இந்த வறுமை குடும்பத்தாரையே அல்லாமல், அவர்களைச் சார்ந்து வாழும் நாயையும் விடவில்லை. அந்த நாய் சமையலறையில் குட்டி போட்டிருக்கின்றது. கண் திறக்காத நிலையில் உள்ள அவ்வளவு இளங்குட்டிகளையும் அந்த வீட்டு வறுமை விடவில்லை. இளங்குட்டிகளுக்குப் பால் இல்லை. தாய் நாயிடம் பால் குடிக்க அணுகுகின்றன. தாய் நாயோ குரைக்கின்றது. குட்டிகளிடம் மற்றவர்கள் நெருங்கினால் அவர்களை நோக்கிக் குரைப்பதே நாயின் இயல்பு. வறுமையின் கொடுமையால் இந்த இயல்பும் மாறிவிட்டது. தன்

இளங்குட்டிகளை அப்புறப்படுத்தவே நாய் குரைக்கின்றது. அந்தக் குட்டிகள் தன்னை அணுகிப் பால்கவர்வதை அதனால் பொறுக்க முடியவில்லை. அதனால் குரைக்கின்றது. இத்தகைய வறுமை மிக்க குடும்பத்தின் பொறுப்பு எல்லாம் ஒருத்தி தோள்மேல் நிற்கின்றது. அவள்தான் குடும்பத் தலைவி. அவளும் பசியால் வாடி மெலிந்து தோன்றுகின்றாள்.

கறவாப் பான்முலை கவர்தல் நோனாது
புனிற்றுநாய் குரைக்கும் புல்லென் அட்டில்
காழ்சோர் முதுசுவர்க் கணச்சிதல் அரித்த
பூழி பூத்த புழல்கா ளாம்பி
ஒல்குபசி உழந்த ஒடுங்குநுண் மருங்குல்
வளைக்கைக் கிணைமகள்

(சிறுபாண். 130-135)

இத்தகைய வறுமையிலும் கலைஞரின் செம்மை குறையவில்லை. சுற்றம் தழுவி மானம் காத்து வாழும் வாழ்க்கை குறைபடவில்லை. குடும்பத் தலைவி உணவுக்காகப் பெருமுயற்சி செய்து ஒன்றும் பெறமுடியாமல் குப்பையில் வேளைக்கீரை தான் தேடிப் பெறுகின்றாள். அதை வேகவைக்கின்றாள். அதைச் சுவைபட உண்பதற்கும் வழி இல்லை. வேளைக்கீரையோடு சேர்ப்பதற்கு உப்பு இல்லை. உப்பு இல்லாமலே கீரை வேகின்றது. குடும்பமோ பெரிய குடும்பம். சுற்றம் மிகுந்தது. எல்லோரும் உண்ண வருகின்றார்கள். உப்பில்லாமல் வெந்த கீரை எல்லோருக்கும் உணவாக வருகின்றது. தெருக்கதவு சார்த்தப்படுகின்றது. இங்குத்தான் கலைஞர் வாழ்க்கையில் சிறிய சுருக்கம் வந்த காலத்தில் மானம் காக்கும் திறன் விளங்குகின்றது.

உலகம் உண்மை உணராமலே பழிதூற்றுவது உண்டு. இதற்குக் காரணம் உலகத்தில் அறிவில்லாதவர் பலர் இருப்பதே. அவர்கள் ஒரு பயனும் இல்லாமல் பிறரைத் தூற்றிப் பேசுவதில் இன்பம் காண்பவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் கலைஞர் குடும்பத்தார் உப்பில்லாக் கீரை உண்பதைக் கண்டால் வாளா இருக்கமாட்டார்கள். அதைப் பற்றி எங்கும் தூற்றித் திரிவார்கள். ஆகையால் வீணைபழிமொழிக்கு இடந்தராமல் காத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று மான உணர்வு தூண்டிய

தால்தான், அவர்களின் கண்ணுக்குத் தோன்றாதவாறு கதவை அடைத்து உண்கின்றார்கள்.

ஒல்குபசி உழந்த ஒடுங்குநுண் மருங்குல்
வளைக்கைக் கிணைமகள் வள்ளுகிர்க் குறைத்த
குப்பை வேளை உப்பிலி வெந்ததை
மடவோர் காட்சி நாணிக் கடைஅடைத்து
இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குடன் மிசையும்
அழிபசி வருத்தம்

(சிறுபாண். 135-140)

இத்தகைய மான உணர்வுடைய கலைஞர் ஒரு வள்ளலை அணுகுவதானால், யாரோ சொல்லக் கேட்டு எவரிடமோ சென்று இரந்து நிற்கமாட்டார்கள். "ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று" (புறம்-204) என்பது அவர்கள் வாழ்வில் கொண்ட கொள்கை. ஆகையால் அறிந்தவர்களிடம் சென்று உதவி செய்யுமாறு கேட்பதும் அவர்களின் வாழ்க்கையில் இல்லை. தம்மைப்போல் மான உணர்வும் கலைப்பற்றும் உடைய கலைஞர் சொல்லி ஆற்றுப்படுத்தினால்தான் செல்லத் துணிவார்கள். கலைஞர் நிலையை உணர்ந்து உள்ளம் உவந்து உதவி ஆற்றும் பண்பாடு உடைய வள்ளல் எனத் தீரத்தெளிந்தபிறகே அவனிடம் செல்வார்கள். அந்த வள்ளலிடம் சென்ற பிறகும் கைநீட்டி இரத்தலும் இல்லை; வாயால் கேட்பதும் இல்லை. ஆகையால், கலையின் சிறப்பை உணர்ந்து கேளாமலே கொடுத்துப் போற்றும் வள்ளலையே நாடிச் செல்வார்கள். இவைகளை ஆற்றுப்படைகளில் காண்கின்றோம்.

கலைஞரின் மானத்தை மதித்துப் போற்றும் பண்பாடு வள்ளல்களிடம் அமைந்திருந்தது. ஆற்றுப்படைகளைப் படிக்கும்போது, கலைஞரின் மான உணர்வு மிகுதியா, அல்லது அவர்களின் மானத்தைக் காப்பதில் வள்ளல்களுக்கு இருந்த கடமை உணர்வு மிகுதியா என்பது தெரிவதில்லை. வாடி மெலிந்து பசித்துத் தன்னை அணுகிய கலைஞர்க்குப் பசிதீர உணவு நல்குவது ஒரு வள்ளலின் முதல் கடமையாக அமையவில்லை; அவர்கள் களைப்புத் தீர இனிய தேன் தருவதும் முதல் கடமையாக இநக்கவில்லை. வறுமை வடிவாக உள்ள அவர்களுடைய கந்தலாடையைக் களைந்து சிறந்த புதிய ஆடைகளைக்

கொடுப்பதே முதல் கடமையாகக் காண்கின்றோம். இங்குத்தான் அந்த வள்ளலின் பண்பாடு புலனாகின்றது; கலைஞரின் மான உணர்வை உணர்ந்து அதற்கு ஏற்ற வாறு ஒழுகும் நுண்ணறிவும் புலனாகின்றது.

கலைஞர் வாய்க்கு இனிய உணவையோ வயிற்றையோ பெரிதாக எண்ணுகின்றவர்கள் அல்லர். அதனால் சுவை மிக்க உணவையோ இனிமை மிக்க தேனையோ முதலில் பெற்றாலும் மகிழ்ச்சி கொள்ளமாட்டார்கள். வள்ளலின் பெருவாழ்வைச் சூழ்ந்துள்ள செல்வச்சிறப்பையும் தம் உடலைச் சூழ்ந்துள்ள கந்தலையும் எண்ணி உள்ளம் குன்று வார்கள்; "என்ன செய்தோம்! இங்கு வந்தோமே! என்ன தவறு செய்தோம்!" என்று தம்மைத் தாமே நொந்து கொள்வார்கள். மனம் சுருங்கி முகம் சுருங்கி நிற்பார்கள். எதிரே வந்த உணவையும தேனையும் பொருட்படுத்தாமல் வெறுத்தாலும் வெறுத்திடுவார்கள். இதை உணர்ந்துதான் வள்ளல் அந்தக் கலைஞரின் வறுமைக்கு அறிகுறியாகத் தோன்றும் கந்தலை நீக்கி மிக உயர்ந்த ஆடைகளை நல்குவதையே முதல்கடமையாகக் கொள்வான்.

ஒன்றியான் பெட்டா அளவையின்.........
வேரொடு நனைந்து வேற்றிழை நுழைந்த
துன்னல் சிதாஅர் துவர நீக்கி
நோக்குநுழை கல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து
அரவுரி அன்ன அறுவை நல்கி

(பொருநர். 73-83)

நும், கையது கேளா அளவை ஒய்யெனப்
பாசி வேரின் மாசொடு குறைந்த
துன்னல் சிதாஅர் நீக்கித் தூய
கொட்டைக் கரைய பட்டுடை நல்கி

(பொருநர். 152-5)

நீசில மொழியா அளவை மாசில்
காம்புசொலித் தன்ன அறுவை உடீஇ

(சிறுபாண். 235-236)

அந்நிலை அணுகல் வேண்டி நின்னரைப்
பாசி அன்ன சிதர்வை நீக்கி
ஆவி அன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்
இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குடன் உடீஇ

(பெரும்பாண். 467-470)

சென்றது நொடியவும் விடாஅன் நகைதர
வந்தது சாலும் வருத்தமும் பெரிதெனப்
பொருமுரண் எதிரிய வயவரொடு பொலிந்து
திருநகர் முற்றம் அணுகல் வேண்டிக்
கல்லென் ஒக்கல் நல்வலத்து இரீஇ.........
நயந்தனிர் சென்ற நும்மினும் தான்பெரிது
உவந்த உள்ளமோடு அமர்ந்தினிது நோக்கி
இழைமருங்கு அறியா நுழைநூல் கலிங்கம்
எள்ளறு சிறப்பின் வெள்ளரைக் கொளீஇ

(மலைபடு. 545-562)

கலைஞர் யாழ் இசைக்கவும் விடுவதில்லையாம். கையில் உள்ள யாழின் இனிய ஒலியைக் கேட்பதன் முன் விரைந்து பட்டுடை நல்க முனைவான் வள்ளல். இத்தகைய வள்ளல் கலைஞர் வாய்திறந்து வந்த காரணம் கூறவும் இடந்தருவது இல்லையாம். மானமுடைய மக்களின் வாழ்க்கையில் "இரப்பவர் சொல்லாடப் போஒம் உயிர்" (திருக்குறள்-1070) என்பது பெரிய உண்மை அன்றோ? ஆகையால் வள்ளல் கலைஞரை நோக்கியதும், "வந்ததே போதும்; என் பொருட்டாக எவ்வளவு வருத்தம் மேற்கொண்டீர்கள்," என்று அன்போடு வரவேற்பானும். அவர்கள் சிறிதும் தயங்காமல் கூசாமல் தன் அவைக்களத்தில் இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பி ஆடையில் உள்ள வறுமைத் தோற்றத்தை முன்னே அகற்றுவான். அவர்களைச் சுற்றம்போல் தழுவவேண்டும் என்ற ஆர்வமே இதற்குக் காரணம்.

"கேளிர் போலக் கேள்கொளல் வேண்டி," அவ்வாறு செய்வதாக முடத்தாமக் கண்ணியார் பாடியுள்ளார்.

புரவலன் நல்கும் ஆடையோ மூங்கில் தோல் போன்ற மென்மையும் ஒண்மையும் நுண்மையும் உடையதாம்; நோக்கு நுழைய முடியாத நுண்ணிய இழை உடையதாம்; பூவேலைப் பாடும் உடையதாம்; பாம்பின் தோல்போன்ற பளபளப்பான மென்மைத் தோற்றம் உடையதாம்; பால் ஆவி போன்றதாம்; அழகிய கரை உடையதாம்; பட்டாடையாம். இவ்வாறெல்லாம் புகழப்பட்ட சிறந்த ஆடையை அணிந்தபிறகு கலைஞரின் அகத்தில் இருந்த வீறு புறத்திலும் அணிபெறத் தோன்றிடுமாம்,

புரவலன் உள்ளம் இப்படிப்பட்டது. அதனை என்ன என்று வாழ்த்துவது? கலைப்பறவை பறத்தற்கு உகந்த உள்ளமாம்; "பரந்து இடம் கொடுக்கும் விசும்புதோய் உள்ளம்," (மலைபடு-558) என்று புகழ்ந்தார் புலவர் ஒருவர்.

இலம்படு புலவர் ஏற்றகைந் நிறையக்
கலம்பெயக் கவிழ்ந்த கழல்தொடித் தடக்கை
(மலைபடு. 576-577)

என்று புலவரின் கை நிறைய வழங்கி வழங்கிக் கவிழ்ந்த கை என்று கையைப் புகழ்ந்தார். இடாதவர் கையை "இலமென மலர்ந்த கையர்" (மலைபடு-552) என மலர்ந்த கை என்று குறித்துப் பழித்தார். அவர்கள் தம் பெயரைத் தம்மோடு கொண்டு மாய்ந்த மக்களாம்.

புரவலனே உலகியல்பு இன்னது எனத் தெளிந்தவன். ஈதல், இசைபட வாழ்தல் இரண்டுமே உயிர்க்கு ஊதியம் எனத் தேறியவன். ஆகையால் கலைஞர் தன்னிடம் காட்டும் அன்பைவிடத் தான் அவர்களிடம் செலுத்தும் அன்பு மிகுதியாகும். புரவலன் கலைஞரை நயப்பான்; உவப்பான்; இனிது நோக்குவான்; கசிந்து உருகுவான்.

நயந்தனிர் சென்ற நும்மினும் தான்பெரிது
உவந்த உள்ளமொடு அமர்ந்தினிது நோக்கி
(மலைபடு. 559-560)

வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறிக்
கண்ணிற் காண நண்ணுவழி இரீஇப்
பருகு வன்ன அருகா நோக்கமொடு
உருகு பவைபோல் என்புகுளிர் கொளீஇ
(பொருநர். 75-78)

ஈற்று விருப்பின் போற்றுபு நோக்கி
(பொருநர்-151)

பிறகு களைப்புத்தீரத் தேன் கிடைக்கும்; பசிதீர அறுசுவை உணவு அழகிய உண்கலத்தில் கிடைக்கும். புர்வலனே, சமையலாளர் உணவை இடத் தான் தன் கடமைகளை மேற்கொண்டு எங்கோ போய் இருக்கமாட்டான். தானே இன்ன இன்ன உணவு நல்லவை என்று கலைஞர் விரும்புமாறு சொல்லிப் பேரன்போடு எதிரே நின்று உண்ணச் செய்வான்.

மகமுறை மகமுறை நோக்கி முகனமர்ந்து
ஆறு விருப்பின் தான்நின்று ஊட்டி
(பெரும்பாண். 478-479)

விளங்குபொன் கலத்தில் விரும்புவன பேணி
ஆறு விருப்பின் தான்நின்று ஊட்டி
(சிறுபாண். 244-245)

இந்தச் சிறந்த பேரன்பு முதல்நாள் இருக்க முடியும்; வரவரக் குறைந்து போவதும் இயல்பே. இது கலைஞரல்லாத மற்றக் கல்லாதவர் நட்பில் காணப்படும் இயல்பாகும். கலைஞர்க்கும் கலையுள்ளம் பெற்ற வள்ளலுக்கும் இடையே உள்ள நட்பு தலையான நட்பாகும். இந்த நட்பு மேன்மேலும் மிகுமே அல்லாமல் குறையாது.

தலைநாள் அன்ன புகலொடு வழிசிறந்து
பலநாள் நிற்பினும் பெறுகுவர்
(மலைபடு. 565-566)

இவ்வாறு திருவுடைய புரவலர்க்கும் தெள்ளியராகிய கலைஞர்க்கும் இருந்த நல்லுறவை ஆற்றுப்படைகள் விளக்குகின்றன. நாட்டின் உயிர்நாடி கலையே என்றும், கலை வாழ்ந்தால்தான் மக்களின் மனம் பண்படும் என்றும் நாட்டுத் தலைவர்கள் உணர்ந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். இந்த உண்மையைப் பழந்தமிழ்ப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

ஆற்றுப்படைகளில் திருமுருகாற்றுப்படை தனிச் சிறப்பு உடையது. மற்றவைபோல் அது பொருட் பரிசில் விழைந்த கலைஞரின் ஆற்றுப்படை அன்று; வீடுபேறு விழைந்த புலவரின் ஆற்றுப்படையாகும். ஆகையால் திருமுருகாற்றுப்படையை இலக்கிய உலகம் அறிந்த அளவைவிடச் சமய உலகம் போற்றும் அளவு பெரிது.

முருகனுடைய படைவீடுகளாகிய திருப்பரங்குன்றம் முதலியவற்றில் அக் கடவுள் எழுந்தருளியுள்ள காட்சியும் வழிபாடு நடக்கும் சிறப்புக்களும் பாடப்படுகின்றன. திருப்பரங்குன்றப் பகுதியில் சூரனை வென்ற வெற்றியைக் காண்கின்றோம். திருச்சீரலைவாயில் ஆறு முகங்களையும் பன்னிரு கைகளையும் காண்கின்றோம். திருவாவினன்குடியில் முனிவர் முதலானவர் வழிபடும்

காட்சி வருகின்றது. அந்த முனிவர்கள் உண்ணா நோன்பு இருந்து இருந்து எலும்பு தோன்றும் உடம்போடு காணப்படுகின்றார்கள். நக்கீரர் அவர்களை அறிமுகப் படுத்தும்போது, செற்றம் நீக்கிய மனம் உடையவர்கள் என்றும், கற்றோர் அறியா அறிவு உடையவர்கள் என்றும், கற்றோர்க்கு வரம்பாகிய தலைமை உடையவர்கள் என்றும், காமமும் கடுஞ்சினமும் கடிந்தவர்கள் என்றும், துன்பம் அற்ற வாழ்க்கை உடையவர்கள் என்றும் புகழ்ந்து கூறுகின்றார்கள். அங்கே யாழ்வல்லவர் இசை பாடி வழிபடக் கேட்கின்றோம். அவர்கள் யாழிசை பயின்று பயின்று நயனுடைய நெஞ்சம் பெற்று விளங்குகின்றார்கள். வழிபாட்டுக்கு வரும் மகளிரோ நோயற்ற நல்ல உடலோடு எழில் உறத் தோன்றுகின்றார்கள்.

திருவேரகத்தில் மறைமுழக்கம் கேட்கின்றது. அடுத்த பகுதியில் முருகன் குன்றுதோறு ஆடும் ஆடலைக் காண்கின்றோம். வேலன் வெறியாடும் காட்சி வருகின்றது. ஆறும் பகுதியாகிய பழமுதிர்சோலையில் முருகன் விரும்பும் விழாக்களம் முதலாகப் பலவேறு இடங்களையும் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

உலகம் மகிழக் கடலில் எழும் இளஞாயிற்றின் அழகிய தோற்றம் திருமுருகாற்றுப்படையின் தொடக்கமாக அமைந்துள்ளது. இடையிடையே இயற்கைக் காட்சிகள் பற்பல அமைந்துள்ளன. இறுதியில் பலவற்றைத் தாக்கி உருட்டிப் புரட்டி அலைத்து இழுத்து அடித்துக்கொண்டு வந்து இழுமென இழிதரும் அருவியின் காட்சி அமைந்துள்ளது. முருகன் குறிஞ்சிக்கடவுள்; அழகுக்கு உறைவிடமான அழகுக்கடவுள்; ஆகையால் திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் இந்நூல் புலவரை இயற்கையழகின் இன்பத்தை நாடுமாறு ஆற்றுப்படுத்துகின்றது.

பத்துப்பாட்டில் ஆறுவதாக உள்ள மதுரைக் காஞ்சியே மிக நீண்ட தமிழ்ப்பாட்டு; 782 அடிகளால் ஆகிய தமிழ்ப்பாட்டு. பழந்தமிழ் நகரமாகிய மதுரையின் பல்வகைச் சிறப்பும் இப்பாட்டில் காணலாம். புலவர் மாங்குடி மருதனார் இதை அக்காலத்துப் பாண்டிய வேந்தன் நெடுஞ்செழியனைக் குறித்துப் பாடியுள்ளார்.

காஞ்சித்திணையாக-நிலையாமையை அறிவுறுத்தி நன்னெறிப் படுத்துவதாக அமைந்த பாடல் இது.

செற்ற தெவ்வர் நின்வழி நடப்ப
வியன்கண் முதுபொழில் மண்டிலம் முற்றி
அரசியல் பிழையாது அறநெறி காட்டிப்
பெரியோர் சென்ற அடிவழிப் பிழையாது
குடமுதல் தோன்றிய தொன்றுதொழு பிறையின்
வழிவழிச் சிறக்கநின் வலம்படு கொற்றம்
குணமுதல் தோன்றிய ஆரிருள் மதியின்
தேய்வன கெடுகநின் தெவ்வர் ஆக்கம்

(மதுரைக். 189-196)

என நெடுஞ்செழியனை வாழ்த்தும் அடிகள் பாட்டில் சிறந்து நிற்கும் அடிகளாகும். மேற்குவானத்தில் தோன்றும் வளர்பிறைபோல் வெற்றி பெருகவேண்டும் என்றும், கிழக்கு வானத்தில் தோன்றும் முழுமதிபோல் பகைவர் செல்வாக்குத் தேயவேண்டும் என்றும் வாழ்த்தியுள்ளார். பிறகு,

உயர்நிலை உலகம் அமிழ்தொடு பெறினும்
பொய்சேண் நீங்கிய வாய்நட் பினையே;
முழங்குகடல் ஏணி மலர்தலை உலகமொடு
உயர்ந்த தேஎத்து விழுமியோர் வரினும்
பகைவர்க்கு அஞ்சிப் பணிந்தொழு கலையே;
தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய
வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும்
பழிநமக்கு எழுக என்னாய்; விழுநிதி
ஈதல் உள்ளமொடு இசைவேட் குவையே;
அன்னாய்! நின்னொடு முன்னிலை எவனோ;
கொன்னொன்று கிளக்குவல்; அடுபோர் அண்ணல்!
கேட்டிசின் வாழி; கெடுகநின் அவலம்;
கெடாது நிலைஇயர்நின் சேண்விளங்கு நல்லிசை;...
பனைகெழு பெருந்திறல் பல்வேல் மன்னர்
கரைபொருது இரங்கும் கனையிரு முந்நீர்த்
திரை இடு மணலினும் பலரே உரைசெல
மலர்தலை உலகம் ஆண்டுகழிந் தோரே; அதனால்,...
அரிய தந்து குடிஅகற்றிப்
பெரிய கற்று இசைவிளக்கி
முந்நீர் நாப்பண் ஞாயிறு போலவும்
பன்மீன் நடுவண் திங்கள் போலவும்
பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்தினிது விளங்கிப்...
பொற்புவிளங்கு புகழவை நிற்புகழ்ந் தேத்த
இலங்கிழை மகளிர் பொலங்கலத்து ஏந்திய
மணங்கமழ் தேறல் மடுப்ப நாளும்

மகிழ்ந்தினிது உறைமதி பெரும!
வரைந்துநீ பெற்ற நல்லூழியையே
(மதுரைக். 197-209, 234-237, 766-782)

என்னும் அடிகளில் நிலைமையை எடுத்துரைத்து நன்னெறியை அறிவுறுத்தி நல்வாழ்வு வாழ்ந்து மகிழுமாறு வாழ்த்துகின்றார். நிலையாமையை மட்டும் அறிவுறுத்தித் துறவு புகட்டும் காஞ்சித்திணை இங்கு இல்லை. உலக இயல்பை உள்ளவாறு உணர்ந்து உள்ளம் செம்மையுற்று இன்பமாக வாழ்நாளைக் கழித்து மகிழுமாறு வாழ்த்தும் வாழ்த்து முறையே மதுரைக் காஞ்சியில் அமைந்திருக்கின்றது.

பாண்டிய மரபைப்பற்றியும், நாட்டைப்பற்றியும், நெடுஞ்செழியனின் முன்னோர் சிலரைப்பற்றியும், அருஞ்செயல்களைப்பற்றியும், உயர் பண்புகளைப்பற்றியும் அறியத்தக்க கருத்துக்கள் பல மதுரைக் காஞ்சியில் உள்ளன. ஆயினும், பெரும்பான்மையாக விளக்கப்பட்டிருப்பது மதுரை நகரமே. மதுரை நகரத்தை விளக்கும் முறையும் தனிச்சிறப்பு உடையதாக இருக்கின்றது. ஈராயிரம் ஆண்டுகளாகிய கால எல்லையைக் கடந்து பின் சென்று, பழம் பாண்டி நாட்டில் புகுந்து, வையை ஆற்றைக் கடந்து, அகழியையும் மதிலையும் கடந்து, மதுரை வாயிலில் நுழைந்து ஒரு நாள் காலையில் ஒருவர் பழைய மதுரை நகரத்தைக் காண்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். இவ்வாறுதான் மதுரைக் காஞ்சியில் மதுரைக் காட்சி அமைந்துள்ளது. அன்று காலையில் அவர் நெடுந்தெருக்களில் சுற்றிச் சென்று முதலில் காணும் காட்சி காலைக் கடைகள் அல்லது நாளங்காடி என்பது. அங்கே பல வகைப் பொருள்களை விற்பவர்கள் குழுமிச் செய்யும் ஆரவாரம் திருவிழா ஒலிபோல் கேட்கும். நெடுந்தெருக்களில் அமைந்துள்ள கடைகளைக் கண்டு சுற்றி வருவதற்குள் முற்பகல் பிற்பகலாக மாறிவிடும். நாளங்காடி அல்லங்காடியாக மாறிவிடும்; அதுவே அடுத்துக்காணும் மாலைக் கடைத்தெருக் காட்சியாகும்.

கோயில்களில் இசை முழக்கம் கேட்கும். பௌத்தப் பள்ளிகளில் தொழுகை நடக்கும். அமண் பள்ளிகளில் அருந்தவப் பெரியோர்களைக் காணலாம். பலவகைத்

தொழிலாளர்களின் வேலைத்திறனைக் காட்டும் பொருள்கள் பல விற்கப்படுவதைக் காணலாம். பல வெளிநாட்டு வாணிகரையும் அங்கே காணலாம். அவர்கள் எல்லோரும் கூடிச் செய்யும் ஆரவாரம் பலவகைப் பறவைக் கூட்டங்களின் ஒலிபோல் கேட்கும். எல்லாம் பார்த்துச் சுற்றி வருவதற்குள் பகல் மறைந்து இரவு தொடங்கிவிடும். விளக்கேற்றி வழிபடும் மாலைக்காலம் வந்துவிடும்.

கதிரவன் மறைந்திட, முழுநிலாத் தன் கதிர்களைப் பரப்பி எழுந்து நகரை அணிசெய்யும். மகளிர் தம்மைப் புனைந்துகொண்டு அழகுற விளங்குவார்கள். பிறகு, பரத்தையர் இன்ப விளையாடல் முதலாகக் கற்புடை மகளிரின் ஒழுங்கான கடமைகள் வரையில், வேலன்வெறியாட்டு, பாட்டு, கூத்து முதலியன யாவும் காணலாம், கேட்கலாம். நள்ளிரவில் தெருக்கதவை அடைத்து மக்கள் துயில்வார்கள். அப்ப வாணிகர் முதலானவர்கள் விற்கக் கொண்டுவந்த தின்பண்டங்களைத் தம் எதிரே வைத்துக் கொண்டே தூங்கும் காட்சியைக் காணலாம். காவலர் நகரைக் காவல் காப்பதற்காகச் சுற்றி வருவார்கள். யாமம் இவ்வாறு கழிந்தவுடன், மதுரை நகரத்தின் வைகறைக் காட்சி அடுத்துவரும். மறையோர் மறை ஓத, வண்டுகள் மலர்களில் இசை முழக்க, யாழோர் மருதம் பாடுவார்கள். யானைகளும் குதிரைகளும் எழுந்து உணவு கொள்ளும். கடைக்காரர் கடைகளை மெழுகி அழகு படுத்துவார்கள். வீடுதோறும் மகளிர் எழுந்து கதவு திறப்பார்கள். பள்ளியெழுச்சி பாடப்படும். முரசு முழங்கும். சேவல் கூவும். அன்னம் கரையும். மயில் அகவும். தெரு முற்றங்களில் விழுந்த வாடிய மலர் முதலிய குப்பைகள் பெருக்கி அகற்றப்படும். பொழுது விடிந்திடும். இவ்வாறு மூந்நூறைம்பத்து நான்கு அடிகளில் மதுரை நகரத்தை ஒருவர் ஒருநாள் காலை தொடங்கி மறுநாள் விடியல் வரையில் சுற்றிவந்து கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும் முறை பிறழாமல் சொல்வதுபோல் நகரவருணனை அமைந்துள்ளது.

மதுரைக்கு அடுத்த நிலையில் தமிழ் நாட்டின் மற்றொரு சிறந்த நகரமாகவும் பெரிய துறைமுகமாகவும்

சோழர்களின் தலைநகரமாகவும் விளங்கிய காவிரிப்பூம் பட்டினம் மற்றொரு பாட்டில் புகழ்ந்துரைக்கப் படுகின்றது. அதுவே பட்டினப் பாலை என்பது.

மதுரைக் காஞ்சியில் மதுரை நகரமும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும் காஞ்சித்திணைப் பொருளும் அமைந்தமை போலவே, பட்டினப்பாலையில் காவிரிப்பூம் பட்டினமும் சோழன் கரிகால் வளவனும் பாலைத்திணைப் பொருளும் அமைந்துள்ளன. மதுரைக்காஞ்சி புறப்பாட்டு. பட்டினப்பாலை அகப்பாட்டு. ஆகையால், பட்டினப்பாலையில் சோழன் உவமை வாயிலாகவே அமைந்துள்ளான்

முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே......
திருமா வளவன் தெவ்வர்க்கு ஓக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானம் அவன்
கோலினும் தண்ணிய தடமென் தோளே

(பட்டினப். 218-220, 299-301)

இந்த ஆறு அடிகளே அகப்பொருள் அமைந்தவை. தலைமகன் வெளிநாட்டுக்குச் சென்று பொருள்தேட எண்ணினான். பிறகு தலைவியின் துயர் அறிந்து செல்லத் தயங்கி நின்றுவிட்டான். அதன் காரணம் இன்னது என்று அவன் தன் நெஞ்சை நோக்கிக் கூறும் கருத்தே இந்த அகப்பொருட் பகுதி. "நெஞ்சமே! காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையே யான் கேடில் செல்வமாகப் பெறுவதாக இருந்தாலும், நான் தலைவியைப் பிரிந்து வரமாட்டேன். பொருள் தேடுவதற்காக நாம் கடந்து செல்லவேண்டிய காட்டுவழியோ கொடியது; சோழன் கரிகால் வளவனுடைய வேலைவிடக் கொடியது. தலைவியின் தோளோ தண்ணியது; சோழனுடைய செங்கோலை விடத் தண்ணிது; ஆகையால் தலைவியைப் பிரிந்து வரமாட்டேன்", என்று நெஞ்சை நோக்கிக் கூறினான். இதுவே பட்டினப் பாலை.

பட்டினம் என்று 218-ஆம் அடியில் உள்ள காவிரிப் பூம் பட்டினத்தை முற்பகுதி நெடுக விளக்கிச் செல்கின்றது. திருமாவளவன் என்று 299-ஆம் அடியில் உள்ள சோழனைப் பாட்டின் பிற்பகுதி சிறப்பிக்கின்றது. ஒரு சில அடிகளால் அமைந்து பாலைத்திணைப் பாட்டாய்

நின்று குறுந்தொகையில் சேர்க்கப்பட வேண்டிய ஒரு பாட்டு இவ்வாறு நீண்டு பெருகி முந்நூறு அடிகள் உடைய நெடும்பாட்டாகிவிட்டது; பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிவிட்டது.

பண்டைத் தமிழ் நாகரிகத்தை விளக்கும் நற்சான்றுகளுள் ஒன்றாக இப்பாட்டு விளங்குகின்றது. தமிழ் நாட்டின் கடல்வாணிகம் ஓங்கியிருந்தகாலம் ஆகையால், புலவர் அதைப் பலவகையாக விளக்கியிருக்கின்றார். காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் துறைமுகப்பட்டினம் அக்காலத்தில் கிழக்கு நாடுகளுக்குக் கல்கத்தா போல் சிறந்து விளங்கியது. அதைவிடப் பெரிய துறைமுகப் பட்டினம் அந்நாளில் இல்லை. துறைமுகத்தில் அரசனுடைய புலிப்பொறியை ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பண்டங்களில் பொறித்துச் சுங்கம் விதித்து வந்தார்கள். வாணிகம் சிறந்திருந்த அந்த நகரத்துக் கடைத்தெருக்களில் உலகப் பொருள் எல்லாம் விலைக்கு வந்து மலிந்திருந்தன. வாணிகர் நடுநிலை தவறாமல் "கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது கொடுப்பதூஉம் குறை கொடாது" வாணிகம் செய்துவந்தது தமிழர் பெருமைக்கு மணிவிளக்காக ஒளிர்கின்றது. தமிழ்மக்கள் எந்நிலையில் நின்றாலும் எத்தொழிலைச் செய்தாலும் அறம் என்னும் வேலியிட்டு மானம் என்னும் கொடி ஏற்றிவைத்தே வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றார்கள்.

கரிகாலனுடைய வீரப் பெருஞ் செயல்களையும் இப்பாட்டில் அறிகின்றோம். பொருநராற்றுப்படையில் முடிவில் காணும் காவிரிப் பெருக்கையே இப்பாட்டின் தொடக்கத்தில் காண்கின்றோம். இந்த இரண்டு பாட்டிலும் காவிரியாறு சிறப்பிடம் பெற்றதுபோலவே, கரிகால் வளவனும் தலைமைபெற்று விளங்குகின்றான்.

பத்துப் பாட்டில் மற்றும் இரண்டு அகப்பாட்டுக்கள் உள்ளன. அவை முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு என்பவை. இவற்றில் பாட்டுடைத் தலைவர் எவரும் இல்லை. எந்த நகரத்தையும் சிறப்பிக்கும் நோக்கமும் இல்லை. அகப்பொருள் ஒன்றே நோக்கமாகக் கொண்டு பாடப்பட்டவை இவை. ஆகையால் அந்த அந்தத் திணை பற்றியே குறிக்கப்பட்டுப் பாட்டு என்னும் பெயரா

லேயே வழங்கப்பட்டன. முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப் பாட்டு என்னும் இரண்டன தனிச்சிறப்பு இதுவே யாகும்.

முல்லைப்பாட்டே பத்துப்பாட்டுள் அடிவரையறையால் சிறியது; 103 அடிகளை உடையது. போர்க் கடமையை மேற்கொண்டு தலைவன் பிரிந்தான். அப்போது ஆற்றியிருத்தல் தலைவியின் கடமை. ஆகையால் ஒருவாறு ஆற்றியிருந்தாள். தலைவன் மீண்டு வருவதாகக் குறித்த காலம் நெருங்குவதாயிற்று. கார்காலம் தொடங்கிவிட்டது. இன்னும் தலைவன் வரவில்லையே என்று தலைவியின் நெஞ்சம் கலங்குவதாயிற்று. அவளுடைய துயரத்தை அறிந்த பெருமுது பெண்டிர் அவளை ஆற்றுவிக்கும் முயற்சியில் முனைந்தார்கள். நெல்லும் மலரும் தூவி வழிபட்டு வாய்ப்புள் கேட்டு நின்றார்கள். ஒரு வீட்டில் ஒரு நல்ல குரல் கேட்டது. தாய்ப் பசுக்களைக் காணாமல் அலமரும் கன்றுகளை நோக்கி ஒருத்தி, "வருந்த வேண்டா. உங்கள் தாய்மார்கள் விரைந்து வந்திடுவார்கள்; இப்போதே வந்திடுவார்கள்," என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். இந்தக் குரலைக் கேட்ட முதுபெண்டிர் திரும்பிவந்து தலைவிக்கு இதைப் பற்றிச் சொல்லி ஆற்றுவிக்கத் தொடங்கினார்கள். ஆயினும், தலைவியின் கலக்கம் தீரவில்லை. துயரால் வருந்தி நெட்டுயிர்த்துக் கலங்கினாள். இந்த நிலையில் தலைவனுடைய தேரோசையும் கேட்டது. தலைவன் வந்துவிட்டான். இதுவே இங்கே விளக்கப்படும் முல்லைத்திணைப் பொருளாகும்.

தலைவன் மேற்கொண்ட வினை போர்வினை; ஆகையால் அவன் தங்கியிருந்த பாசறையும் அங்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளும் பல அடிகளால் விளக்கப்படுகின்றன. தலைவன் சிறந்த வீரன் என்பதும், தலைமைக்கு ஏற்றவாறு அருளும் அன்பும் நிறைந்தவன் என்பதும் விளக்கப் படுகின்றன.

மிகச்சில அடிகளிலே கார்கால வருணனை அழகுற அமைந்துள்ளது. பாட்டு, கார்கால வரவையும் தலைவன் வருகையையும் ஒருங்கே புலப்படுத்தி முடிகின்றது.

செறியிலைக் காயா அஞ்சனம் மலர
முறியிணர்க் கொன்றை நன்பொன் காலக்
கோடல் குவிமுகை அங்கை அவிழத்
தோடார் தோன்றி குருதி பூப்பக்
கானம் நந்திய செந்நிலப் பெருவழி
வானம் வாய்த்த வயங்குகதிர் வரகின்
திரிமருப்பு இரலையொடு மடமான் உகள
எதிர்செல் வெண்மழை பொழியும் திங்களின்
முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக்கு ஒழிய

(முல்லைப். 93-101)

இப் பகுதியில் கார்கால முல்லைநில வருணனை முற்றுப் பெறுகின்றது.

பாட்டு முடிவில் குறித்த காலம் வரையில் ஆற்றியிருந்த தலைவியையும் சொல் திறம்பாக் கற்பு உடையவனாய்ப் பிரிந்தபோது சொல்லிச் சென்றபடியே கார் காலம் வந்தவுடனே மீண்டு வந்து துயர் தீர்த்த தலைவனையும் நெஞ்சம் வாழ்த்துகின்றது. ஆனால், தலைவியின் துயர் தீர்ந்ததா? தலைவன் மீண்டு வந்தானா? இரண்டனுக்கும் விடை பாட்டில் அமைந்த முறை வியக்கத் தக்கதாக உள்ளது.

நீடுநினைந் தேற்றியும் ஓடுவளை திருத்தியும்
மையல் கொண்டும் ஒய்யென உயிர்த்தும்
ஏவுறு மஞ்ஞையின் நடுங்கி இழைநெகிழ்ந்து......

கிடந்தோள்

அஞ்செவி நிறைய ஆலின.........
வினைவிளங்கு நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே.

(முல்லைப். 82-84, 88-89, 103)

தலைவி நினைந்து நினைந்து வருந்திக் கலங்கிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கிடக்கின்றாள்; உடல் மெலிவால் நெகிழ்ந்து ஓடும் வளையல்களைத் திருத்தியபடியே கிடக்கின்றாள். அம்புபட்ட மயில்போல் நெஞ்சு நொந்து நடுங்கிக் கிடக்கின்றாள்; இவ்வளவே தலைவியைப் பற்றி நாம் அறியக் கிடப்பவை. இதுவோ முல்லைத்திணை; இதுவோ ஆற்றியிருக்கும் கற்பு; இங்கு ஒன்றும் இல்லையே என்று ஐயம் எழும். பாட்டைத் தொடர்ந்து படிக்கும்போது தலைவியின செவி நிறையக் கேட்கும் ஒலி எழுகின்றது. தலைவியின் செவி கொண்டு அந்த ஒலியை உற்றுக் கேட்கின்றோம், அந்த ஒலியோ வெற்றி ஆரவாரம் மிக்க

ஒலி; ஊதுகொம்பும் சங்கும் கலந்து ஒலிக்கும் ஒலி; விரைந்து ஓடிவரும் தேரின் ஒலி; அந்தத் தேரில் பூட்டிய குதிரைகளின் ஒலி; எல்லாம் சேர்ந்து தலைவன் மீண்டும் வரும் வருகையின் ஒலி. இந்த ஒலியே துயர் உற்ற தலைவியின் செவியில் விழுகின்றது. பாட்டும் இதோடு முடிகின்றது. இவ்வளவு நுட்பமாக அமைந்த முல்லைத்திணைப்பாட்டு அகநானூறு முதலியவற்றிலும் இல்லை.

குறிஞ்சிப்பாட்டு வடநாட்டு அரசன் ஒருவனுக்குத் தமிழ்ச்சுவை ஊட்ட விரும்பிய கபிலர் ஆற்றிய தமிழ்த் தொண்டாகும். அகப்பொருளில் அறத்தொடு நிற்றல் என்னும் குறிஞ்சித்திணைப் பகுதி இதில் விளக்கப்படுகின்றது. குறிஞ்சித்திணைப் பாடல் பலவற்றைப் பாடிய கபிலர் 261 அடிகளால் நீளப் பாடிய பெரிய அகப்பாட்டு இதுவே.

தலைவனைக் கண்டு காதல் கொண்டாள் தலைவி. தலைவன் இரவில் வந்து எவரும் அறியாதவாறு கண்டு பேசிச் சென்றான். இந்தக் களவொழுக்கத்திற்கு இடையூறுகள் மிகுந்தன. தலைவியோ அந்த இடையூறுகளை நினைந்து நினைந்து நொந்தாள். தலைவன் வராத காலத்தில் வருந்தி வருந்தி மெலிந்தாள். அவள் இவ்வாறு மெலிவதற்கு நோய் காரணமா, தெய்வக் குற்றம் காரணமா என்று செவிலி கவலையுற்றாள். அந்நிலையில் தோழி செவிலியை நோக்கிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாட்டு. "தாயே! எம்மேல் சினம் கொள்ளவேண்டா. உண்மையைச் சொல்லிவிடுகின்றேன். நிகழ்ந்ததை உணர்ந்து அன்புகொண்டு காத்தல் வேண்டும்" என்ற வேண்டுகோளுடன் கூறத் தொடங்கினாள். தலைவியின் காதல் வாழ்வை நம்பும் வகையில் எடுத்துரைத்தாள். பிறகு அவன் வரும் வழியில் உள்ள இடையூறுகளைச் சொல்லி அவற்றை ஓயாமல் நினைந்து நினைந்து வருந்தி தலைவி மெலிந்துவிட்டதாக விளக்கினாள். தலைவியின் கண்ணீரும் வழித்துன்பமும் பாட்டில் முடிவில் கூறப்படுகின்றன.

ஈரிய கலுழுமிவள் பெருமதர் மழைக்கண்
ஆகத்து அரிப்பனி உறைப்ப நாளும்
வலைப்படு மஞ்ஞையின் நலம்செலச் சாஅய்
நினைந்தொறும் கலுழுமால் இவளே கங்குல்...
வழுவின் வழாஅ விழுமம் அவர்
குழுமலை விடரகம் உடையவால் எனவே.

(குறிஞ்சிப். 248-251, 260-261)

இவ்வாறு தலைவியின் நல்வாழ்க்கைக்குத் தோழி அடிகோலக் காண்கின்றோம். தோழியின் அறிவின் ஆற்றலும் உரையாடலின் நயமும் பாட்டில் புலனாகின்றன. களவொழுக்கமாகிய அகப்பொருட் பகுதியில் தோழி இல்லையானால் ஒன்றும் இல்லை; தோழியின் திறனே குறிஞ்சித் திணையின் உயிர் எனலாம். இக் குறிஞ்சிப் பாட்டு விளக்குவதும் அதுவே யாகும்.

பட்டினப்பாலை, முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு என்னும் மூன்றும் அகப்பொருள் பாட்டுக்கள்.

மக்கள் நுதலிய அகனைந் திணையும்
சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்.

(தொல். பொருள். 54)

என்னும் தொல்காப்பிய விதிக்கு ஏற்ப, அகப்பாட்டுக்களில் தலைவனுடைய இயற்பெயரோ, தலைவியின் இயற்பெயரோ அமைதல் ஆகாது. அகத்திணை உயர்ந்தோர் ஒழுக்கமாக வகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது; ஆகையால் இன்னாருடைய வரலாறு என்று கூறுபவர் ஒதுக்கி விடாமல் அனைவரும் ஓதியுணருமாறு அனைவர்க்கும் உரிய பொதுப்பாட்டாக நிற்கவேண்டும்; இக்கருத்துக் கொண்டே முன்னோர் இயற்பெயர் கூறலாகாது என வரையறைப்படுத்தினார்கள். பத்துப்பாட்டுள் இம் மூன்று பாட்டிலும் தலைவன் தலைவி இயற்பெயர் இடம்பெறவில்லை.

ஆயின், அகப்பொருள் பற்றி மிகச் சிறந்த வகையில் பாடப்பெற்ற மற்றொரு பாட்டும் பத்துப்பாட்டில் உள்ளது. அதுவே நெடுநல்வாடை என்பது. இந்தப் பாட்டிலும் இயற்பெயர் அமையவில்லை. ஆயினும் ஒரு குறித்த குடும்பத்தின் ஒழுக்கம் என்று அறிதற்கு உரிய வகையில் ஒரு சொல் பெய்யப்பட்டுள்ளது. அது பற்றியே

இது அகப்பாட்டு அன்று என்று தள்ளப்பட்டுள்ளது. ஒழுக்கம் என்ற வகையில் ஒரு குலத்துக்கு உரிய வரலாற்றுப் பகுதி ஆகாமல், எல்லார்க்கும் ஒப்ப உரியதாகும் பொதுமை விளங்கவேண்டும் என்ற சான்றோர் கொள்கைக்கு மாறு ஆகையால், நெடுநல்வாடை அகப்பாட்டு அன்று என்று தெளிவாக்கப்படுகின்றது.

நெடுநல்வாடையில் வரும் தலைவனைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, அவன் கையில் உள்ள வேலில் வேப்பமாலை சூடியிருப்பதாகப் புலவர் பாடியுள்ளார். வேப்பமாலை பாண்டியர் குடிக்கே சிறப்பாக உரியதாகும். அதனால தலைவன் இன்னான் என்று அறியப்படுகின்றான். ஆகவே, பாட்டு ஒரு குடியின் செய்தி என வரலாறு போல் கொள்ளப்பட்டுப் புறப்பாட்டாகக் கருதப்படுகின்றது. வேம்பு என்ற ஒரு சொல் இல்லாதிருந்தால், இது எல்லாருக்கும் உரிய பொதுவான காதல் ஒழுக்கம் கூறும் அகப்பாட்டாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும்.

பாட்டின் பெயரில் ஒரு சிறப்பு வாழ்கின்றது. மேற்கு நாட்டு ஷெல்லி முதலியவர்கள் பாடியவைபோல் மேல்காற்றைப் (Ode to the westwind) பற்றியும் பிற இயற்கைப் பொருள்களைப் பற்றியும் தமிழிலே பாட்டு இல்லை என்று சிலர் குறை கூறுவார்கள். இயற்கையைப் பாடிய பாட்டுக்கள் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதி. ஆனால் ஒரு வேறுபாடு உள்ளது. இயற்கையை இயற்கையழகின் காரணமாகவே பாடும் முறை தமிழில் இல்லை. இயற்கையழகை வாழ்க்கைப் போருக்குப் பயன்படுத்திப் பாடுவதே தமிழ் மரபு. ஷெல்லி பாடிய மேற்காற்றுப் பாட்டு முதலானவற்றிலும் வாழ்க்கைப் போர்க்களம் காண்கின்றோம். ஆனால் அங்குக் காணும் வாழ்க்கை புறவாழ்க்கையே. தமிழில் இயற்கைப் பாட்டுக்கள் பெரிதும் அகவாழ்க்கை, காதல் வாழ்க்கை காரணமாகவே பாடப்பட்டுள்ளன. நெடுங்காலம் நல்லரசும் நாகரிகமும் வளமும் அமைதியும் பெற்று வாழ்ந்து வந்த ஒரு மரபினர்க்குக் கலை என்பது பெரும்பாலும் அகவாழ்க்கையைப் பற்றி அமைவது இயல்பே. இந்த வேற்றுமையை உணர்ந்தால்தான் தமிழ்மக்களிடையே தமிழ்ச் சான்றோர் வழங்கிச் சென்ற இலக்கியத்தின் பெருமை, விளங்கும். 'முதல்

கரு உரி என்ற மூன்றும் நுவலுங்காலை முறை சிறந்தனவே'' என்று தொல்காப்பியனார் அகத்திணையியலுள் கூறுவதன் கருத்தும் இங்கு ஆராயத் தக்கது. காதல் ஒழுக்கமாகிய உரிப்பொருளே பாட்டின் உயிர். இயற்கையும் இயற்கையோடியைந்த வாழ்வுமாகிய முதற் பொருளும் கருப்பொருளும் பாட்டின் உடல். ஆகையால் பழந் தமிழ்ப் பாட்டுக்களில் இயற்கைக்கு முதலிடம் இல்லை; வாழ்க்கைக்கே முதலிடம் அமைந்துள்ளது; ஆயின், அவ்வாழ்க்கையை விளக்குவதற்கு இயற்கை பல் வேறு வகையாகத் துணைசெய்து அடுத்த இடம் பெறுகின்றது. வாழ்க்கை பாட்டின் உயிராக நிற்பினும், வாழ்க்கையும் இயற்கையும் பிணைந்து பிரிக்க முடியாமல் ஒன்றி நிற்றலும் காணலாம்.

இப் பாட்டு வாடைக்காற்றின் பெயரால் நிலவுகின்றது. அந்த வாடைக்காற்று, துயருறுகின்ற தலைவிக்கு நெடிதாய் நிற்க, தலைவன் மேற்கொண்ட போர்வினைக்கு நல்லதாய் உள்ளது. நெடுமையும் நன்மையும் வேறுவேறு வாழ்க்கைப் பகுதியினர் உணரும் பண்புகளாய்க் காண்கின்றோம். காற்றோ எவர்க்கும் பொதுவாக வீசுகின்றது. ஆனால் அதன் விளைவோ, இடத்திற்கு ஏற்றவாறு, உணர்வார் உணர்வுக்கு ஏற்றவாறு வேறுபடுகின்றது.

வாடைக்காற்று வானெல்லாம் பரவுகின்றது; மழையைக் கொணர்கின்றது; காடுகளில் கோவலர்களையும் அவர்கள் மேய்க்கும் ஆடுமாடுகளையும் தாக்கிக் குளிரால் வருந்தச் செய்கின்றது; குரங்கும் குளிர் மிகுந்து வருந்துகின்றது; பறவைகள் குளிர் தாங்க முடியாமல் விழுகின்றன; ஈன்ற பசுக்கள் பால் கருதி வரும் கன்றுகளையும் வெறுக்கின்றன; காட்டைக் கடந்து நாட்டினுள் வாடைக் காற்று நுழைகின்றது; நகரத்துப் பெருந் தெருக்களில் நுழைந்து வீசுகின்றது. நகரப் பெருந் தெருக்களில் வீசும் காற்றைப் புலவர் நக்கீரனார் எவ்வாறு காட்ட முடியும்? மக்கள் எவரும் நடமாடாத நிலையைக் காட்டி, குடித்து உணர்விழந்து குளிரை உணராமல் சிறு தூறலையும் பொருட்படுத்தாமல் திரியும் குடிகாரரைக் காட்டுகின்றார்; இந்தக் காட்சியால் வாடைக்காற்றை உணர்த்துகின்றார்.

வாடைக்காற்றைத் தெருக்களில் காட்டியபின் வீடுகளிலும் காணுமாறு செய்கின்றார். அந்தி வேளையில் மகளிர் விளக்கேற்றும் நேரத்தைப் பூக்கள் மலர்வதைக் கொண்டே அறிகின்றார்கள். பொழுது போயிற்றா இல்லையா என்று அறிய முடியாதவாறு வானம் பகலெல்லாம் இருண்டு கிடக்கும் நிலையைப் புலவர் இவ்வாறு உணர்த்துகின்றார். அந்த வீடுகளில் வாழும் புறாக்களையும் நக்கீரனார் காட்டுகின்றார். வெளியே சென்று உணவு தேடமுடியாமல், பறந்து உடல்நோய் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாமல், ஒரே இடத்தில் இருந்து காலை மாற்றி மாற்றி வைத்துக் காலத்தைக் கழிக்கின்றனவாம். வாடைக் காற்றின் விளைவைப் புறாக்களே அல்லாமல், பயனின்றிக் கிடக்கும் சந்தனக் கல் உணர்த்துகின்றது; எடுப்பாரின்றிச் சிலந்தி வலை பின்னக் கிடக்கும் விசிறி உணர்த்துகின்றது; நீர்வேட்கை இன்மையால் வாளா கிடக்கும் கூசாக்களும் அவற்றின் இடத்தைக் கவர்ந்த நெருப்புத் தட்டுக்களும் உணர்த்துகின்றன.

இவ்வாறே வாடைக்காற்றைக் கண்டு சென்று இறுதியில் அரண்மனையில் அழகிய கட்டிலில் பஞ்சணை மேல் தலைவியைக் காண்கின்றோம். முதலும் கருவும் அமைந்த சூழலைக் கண்ட நாம் இங்குத்தான் உரிப்பொருளாகிய பிரிவாற்றாமையை உணர்கின்றோம். மகளிர் பலர் அடிவருடுகின்றார்கள்; செவிலியர் தலைவியைத் தேற்றும் பொருட்டுக் குறியவும் நெடியவும் சொல்லுகின்றார்கள்; இவை எல்லாம் பயனில்லாமல் போகின்றன. தலைவியின் துயரமோ தீரவில்லை. கட்டிலின் மேற்கட்டியில் உள்ள மெழுகுத் துணியில் எழுதப்பட்டுள்ள நாள்கோள் நிலையை வானநூல் விளக்கத்தைக் காண்கின்றாள். தலைவன் வருகைக்கு உரிய நாளை நினைக்கின்றாள்; கலுழ்கின்றாள்; கண்ணீர் துளிக்கின்றது; விரல்நுனியால் அக்கண்ணீர்த் துளியை எடுத்துத் தெறிக்கின்றாள். இவ்வளவில் தலைவியின் நிலையும் அங்குச் சூழ்ந்துள்ள வாடைக்காற்றும் கூறும்பகுதி நிற்கின்றது.

அடுத்த காட்சி வாடைக்காற்று வீசும் பாசறையும் அங்குக் கடமையைச் செய்ய முனைந்துள்ள தலைவன் நிலையுமே ஆகும். அவன் நள்ளிரவிலும் உறக்கமில்லாமல், புண்பட்ட வீரரையும் யானை குதிரைகளையும் அன்

போடு பாராட்டித் தேற்ற முயல்கின்றான்; அதற்காக வெளியே புறப்பட்டுத் திரிகின்றான். வாடைக்காற்று அவனையும் விடவில்லை. அங்குள்ள பாசறை விளக்கையும் விடவில்லை. விளக்கின் பொய சுடர் தெற்குப் பக்கமாகச் சாய்ந்து ஒளிவீசுகின்றது. தலைவனுடைய மேலாடை காற்றால் அலைய, அதனை அவனுடைய இடக்கை பிடித்துச் சேர்க்கின்றது. வலக்கை புண்பட்ட வீரன் ஒருவனுடைய தோள்மேல் அமைந்து அவனுக்கு ஊக்கம் ஊட்டுகின்றது. தூறலும் காற்றும் கலந்து அரசனுடைய குடையைத் தாக்கித் 'தவ்' என்ற ஒலியை உண்டாக்குகின்றன. இவற்றிற்கு இடையே உறக்கத்தையும் மறந்து தலைவன் மேற்கொண்ட கடமையில் முனைந்திருக்கின்றான்.

இந்த இருகாட்சிகளையும் இவற்றில் அமைந்துள்ள வாடைக்காற்றையும் காட்டும் புலவர் நக்கீரனார் பாட்டின் முழு அமைப்பை ஒரு வழிபாடாகச் செய்துள்ளார். தலைவியின் துயர் தீரவேண்டுமாயின் அடிவருடல் போதாது; குறியவும் நெடியவும் கூறுதலும் போதாது; பாசறையில் உள்ள தலைவன் அரண்மனைக்குத் திரும்ப வேண்டும்; அவனை அவ்வாறு திரும்பிவருமாறு செய்வதோ எவராலும் ஆவதாகத் தெரியவில்லை. அவன் கடமையில் முனைந்த வீரப்பெருமகன். ஆதலின் அந்தக் கடமை முடியவேண்டும் என்று, போரில் வெற்றிபெற்று விரைந்து திரும்பவேண்டும் என்று அரண்மனை மகளிர் கொற்றவையை வழிபடுகின்றார்கள்.

புலம்பொடு வதியும் நலங்கிளர் அரிவைக்கு
இன்னா அரும்படர் தீர விறல்தந்து
இன்னே முடிகதில் அம்ம.....
நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்
சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்
பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே.

(நெடுநல் 166-168, 186-188)

இந்த வழிபாடே நெடுநல்வாடையின் அமைப்பாகும்.

இந்தப் பத்துப்பாட்டுகளிலும் அங்கங்கே இயற்கையின் எழிலைக் கண்டு களிக்கின்றோம். திருமுருகாற்றுப்படையில் கதிரவன் கடலில் எழும் காலைக் காட்சியில் தொடங்கி, திருப்பரங்குன்றத்து மலைவளமும் சுனைவள

ழும் மலரழகும் கண்டு. இறுதியில் மலையிலிருந்து இழுமென இழிதரும் அருவியின் ஓசையைக் கேட்டு உள்ளம் குளிர்கின்றோம். குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்னும் நான்கு நிலப் பகுதிகளின் வளமும் அழகும் அங்கங்கே வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை வகையும் பொருநராற்றுப் படையிலும் சிறுபாணாற்றுப் படையிலும் மதுரைக்காஞ்சியிலும் மலைபடுகடாத்திலும் பல்வாறு விளக்கப்பட்டுள்ளன. முல்லைப்பாட்டில் கார்காலமும் நெடுநல்வாடையில் கூதிர்காலமும் விரிவாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. பொருநராற்றுப் படையிலும் பட்டினப் பாலையிலும் காவிரியாற்றின் பெருக்கும் பெருமிதமும் காண்கின்றோம். மலைபடு கடாத்தில் சேயாற்றின் வீறும் விளக்கமும் உள்ளன. குறிஞ்சிப்பாட்டில் மலைவருணனை அமைந்திருக்கின்றது. தொண்ணூற்றொன்பது வகையான மலர்களை இந்த ஒரு பாட்டில் காண்கின்றோம். மலைபடு கடாத்திலும் மலைவளம் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. பலவேறு ஓசையும் கேட்டு, காண்பது மலை என்பதை மறந்து யானை என மயங்கிவிடுகின்றோம்; மலைபடுகடாம் என்ற பெயரை வியந்து வியந்து போற்றுகின்றோம்.

அழகிய உவமைகளை நூலெங்கும் காண்கின்றோம். வேறு எந்த நூலிலும் இல்லாத அவ்வளவு விளக்கமாக யாழின் சிறப்பும் அதன் உறுப்புக்களின் அமைப்பும் ஆற்றுப்படைப் பகுதிகளில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

தமிழ்நாட்டு மக்களின் பல்வேறு வகை வாழ்க்கையும் வேந்தர்களின் ஆட்சி முறையும் பல இடங்களில் விளக்கப்படுகின்றன. வாணிகப் பெருக்கும் கைத்தொழில் சிறப்பும் கூறப்படுகின்றன. அரண்மனையில் வாழ்ந்த அரச குடும்பத்து வாழ்க்கையை நெடுநல்வாடையில் அறிகின்றோம். போர்த்தொழில் மேற்கொண்டு அரசர் தங்கியிருந்த பாசறைகளைப் பற்றி முல்லைப் பாட்டிலும் நெடுநல்வாடையிலும் அறிகின்றோம்.

பத்துப்பாட்டைப் பொதுவாக நோக்கும்போது, இலக்கிய ஆராய்ச்சி செய்வார்க்கு மிகப் பயன்படும் கருவூலமாக உள்ளது. வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் பொய்யாச் சான்று பகரும் மெய்ம்மொழி பொதிந்ததாக

உள்ளது. மொழிவளம் ஆராய்வார்க்குத் தமிழின் தொன்மையும் நன்மையும் விளக்க வல்லதாக உள்ளது. கடுநடை என்றும், பழந்தமிழ் என்றும், நீண்ட செய்யுட்கள் என்றும் மயங்கி விலகுவார்க்குப் பத்துப்பாட்டு என்னும் இந்நூல் பயன்தராது. காலத்தால் நேர்ந்த கடுமையினிடையே கருத்துவளம் செறிந்துள்ளது. பழமையினிடையே தூய பண்பாடும் ஒளிர்கின்றது. நெடுமையினிடையே உவட்டாத இனிமையும் வாழ்கின்றது. ஆதலின், "நவில்தொறும் நூல்நயம்" என்னும் திருவள்ளுவர் வாய்மொழிக்கு இந்நூல் நல்ல எடுத்துக் காட்டாக நிலவுகின்றது.

க. திருமுருகாற்றுப் படை

[சித்தாந்தகலாநிதி, ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை]

1. தோற்றுவாய் :—செந்தமிழ் நாட்டுப் பண்டைய இலக்கியங்களுள் சங்க இலக்கியங்கள் தலையாயவை. மிக்க தொன்மைவாய்ந்த தொல்காப்பியத்துக்கும் தொன்மை மிக்க பாட்டுக்கள் சங்க இலக்கியங்களுள் உண்டு என்பர். அவை எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு என இருதிறப் படும். அவற்றுள் பத்துப்பாட்டின் கண் முதற்கண் நின்று இனிய இலக்கியக்காட்சி வழங்குவது திருமுருகாற்றுப்படை.

முதற்கண் நிற்கும் திருமுருகாற்றுப் படையின் வேறாக, நான்கு ஆற்றுப்படைகள் இப்பத்துப் பாட்டினுள் உள்ளன. அவை பொருநராற்றுப்படை, சிறு பாணாற்றுப் படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப் படையாகிய மலைபடுகடாம் என்பனவாகும். திருமுருகாற்றுப் படை பெரும்பாணாற்றுப்படை யீறாக, நான்கனையும் முறையே நிறுத்தி, வேறு பாட்டுகள் ஐந்தனை இடையே நிறுத்தி இறுதியில் கூத்தராற்றுப் படையை வைத்துப் பத்துப்பாட்டுத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தொகுதியில் உள்ள பாட்டுப் பத்தனுள், செம்பாகம் ஆற்றுப்படையாகவே இருப்பதும், தொடக்கத்தில் நான்கு ஆற்றுப் படைகளை நிறுத்தி, இறுதியிலும் ஆற்றுப்படையே நிற்கத் தொகுத்திருப்பதும் காணுமிடத்து ஆற்றுப் படைபத்து என்று பெயர் கூறுமாறு இஃது அமைந்து இருப்பது புலனாகும். சில உரைகாரர்கள், இப்பத்துப் பாட்டை, ஆற்றுப்படை யென்பதும் இதனால் பொருத்தமாதல் தெளியப்படும்.

2. ஆற்றுப்படை விளக்கம் :—ஆற்றுப்படை என்பது சங்கச் சான்றோர் பாடுதற்குக் கொண்ட பாட்டுவகைகளுள் ஒன்று. ஆற்றுப்படையாவது ஆற்றின்கட் படுப்பது; ஆறு என்பதுவழி; படுப்பது செலுத்துவது. அஃதாவது, ஒருவர்க்குச் செல்லவேண்டும் வழிதுறைகளைச்

சொல்லித் தெரிவித்து அவற்றைப் பின்பற்றிச் செல்க எனச் செலுத்துவது என்பதாம். ஆகவே, செல்ல வேண்டும் குறிப்பு உடைய ஒருவனுக்குச் சென்று பயின்ற ஒருவன் செல்லுதற்குரிய நெறியைத் தெரிவித்துச் செலுத்துவது ஆற்றுப் படையின் கருத்தாம்.

இக் கருத்தே முடத்தாமக் கண்ணியாரது பொருநராற்றுப்படையிலும் இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரது சிறு பாணாற்றுப்படையிலும், கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரது பெரும் பாணாற்றுப் படையிலும், இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனாரது கூத்தராற்றுப் படையிலும் அமைந்திருக்கிறது. ஏனைப் புறத்திலும் பதிற்றுப்பத்திலும் காணப்படும் ஆற்றுப் படைகளும் இக் கருத்தையே குறித்து நிற்கின்றன. இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

> "கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
> ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
> பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்
> சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்"
>
> (தொல், புறத்: 36)

என்று ஆற்றுப் படையின் இயல்பைப் பொதுப்படக் கூறினார். பின்வந்த சான்றோர் புரவலன் ஒருவனிடம் சென்று பெரும்பொருள் பரிசிலாகப் பெற்ற பொருநர், பாணர், விறலியர், புலவர் முதலியோருள் ஒருவன் ஏனைப் பரிசிலருள் ஒவ்வொருதிறத்தார்க்குப் புரவலனுடைய நாடு, ஊர், பெயர், பரிசில் முதலியவற்றை எடுத்தோதி அவன் பாற்சென்று தாம்பெற்றவாறே பெறுக எனச் சொல்லி விடுப்பதென்றும், இவ்வாறு பாடும் பாட்டு ஆயிரம் அடிப் பெருமை உடையதென்றும் கூறினர்.

இவ்வாறு இயன்றுவரும் ஆற்றுப்படைகள் பலவும், பரிசில் பெற்ற ஒருவன் பெறாதான் ஒருவனுக்குத் தான் பெற்ற பெருவளத்தையும் அதனை நல்கிய தலைவன்பாற் செல்லுதற்குரிய வழிதுறைகளையும் எடுத்துச்சொல்லி அங்கே சென்று பெறுமாறு செலுத்துவது கருத்தாக

அமைந்துள்ளன. இதுநிற்க. சிலர் ஆற்றுப்படையை வழி காட்டிபோல்வதென்று கருதுகின்றனர். வழிகாட்டியென்பது ஆற்றுப்படைபோல வழிச்செல்வோனை அவ்வழியையே பின்பற்றிச்சென்று பயன்பெறுமாறு வற்புறுத்தும் நீர்மையதன்று. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "சென்று பயனெதிரச் சொன்னபக்கம்" என்று விளங்கக் கூறுவது ஆற்றுப்படையின் கருத்தாதலைத் தெளிதல் வேண்டும்.

3. முருகாற்றுப்படையின் சிறப்புநிலை :—இனி, திருமுருகாற்றுப் படையில் வரும் ஆற்றுப்படைப் பகுதி ஏனை ஆற்றுப் படைகளினும் ஓராற்றால் வேறுபட்டதாகும். ஏனைப் பொருநராற்றுப்படை, பாணாற்றுப்படை முதலியவற்றால் சிறப்பிக்கப்பெறும் தலைவர், மக்களிற் சிறந்த முடிவேந்தரும், குறுநிலத் தலைவருமாவர். அவர் நல்கிய பெருவளம் உலகியற் செல்வங்களாகும். ஆதலால், அவைகள் ஆற்றுப்படுக்கப்படுவோரால் பெயர் கூறப்படுகின்றன. பொருநனை ஆற்றுப்படுப்பது பொருநராற்றுப்படை, பாணனை ஆற்றுப்படுப்பது பாணாற்றுப்படை; கூத்தரை ஆற்றுப்படுப்பது கூத்தராற்றுப்படை; விறலியை ஆற்றுப்படுப்பது விறலியாற்றுப்படை, புலவரை ஆற்றுப்படுப்பது புலவராற்றுப்படை என வருவது காணலாம்.

முருகாற்றுப்படையில் வீடுபேறு கருதிய சான்றோர் ஒருவரை, முருகன் திருவருளால் வீடுபேற்றுக்குரிய திருவடி ஞானம் கைவரப்பெற்ற சீவன் முத்தரொருவர், முருகன்பால் ஆற்றுப்படுக்கின்றார். வீடுபேற்றுக்கமைந்த திருவருள் ஞானத்தை நல்குதலில் தலைசிறந்து நிற்கும் குரவன் முருகப்பெருமான் ஆதலால், ஆற்றுப்படைக்கு இடனாகின்ற வகையில் முருகப்பெருமான் திருப்பெயரால், இந்த ஆற்றுப்படை திருமுருகாற்றுப்படை என வழங்குகின்றது.

இவ்வாறு ஏனை ஆற்றுப் படைகளினும் ஒரு வகையில் வேறுபட விளங்குவது பற்றி முருகாற்றுப்படையென்பது வேறுபொருள் கொள்ளும் வகையில் நிற்கின்

றது. இம்முருகாற்றுப்படை குறவர்கள் முருகனைவழிபடும் இடத்தை "முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு வியனகர்" (244) என்று குறிக்கின்றது. முருகாற்றுப் படுத்த என்றதற்கு நச்சினார்க்கினியார் "பிள்ளையார் வரும்படி வழிப்படுத்தின" என்று பொருள் கூறுவர்; "பிள்ளையாரைத் தம் வழிப்படுத்தின" என்பர் பிறர். ஆறு : வழியெனவும், படை, படுப்பதெனவும் பொருள்படுதலின், ஆற்றுப் படையென்பது வழிப்படுப்பது எனப் பொருள்படுமாறும் காணப்படும். படவே, முருகாற்றுப்படை என்பது முருகன் அருள் வழிப்படுவது என்று பொருள் தருமாறும் பெறப்படும். முருகனை வழிபடுவதாவது, முருகன் உறையும் இடமறிந்து சென்று வழிபடுவ தென்பதாம். வழிபாட்டின்கண் முருகன் திருவுருநலமும், திருவருள் நலமும், அவன் உறையும் திருப்பதிகளின் நலமும், வழிபடும் திறமும், வழிபாட்டின் இறுதியில் அப்பெருமான் போந்து அருள் வழங்குந் திறமும் நன்கு விளக்கப்படும். இச் சிறப்புக் கருதியே, இது சைவத் திருமுறைகளுள் பதினொராந் திருமுறையில் ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

4. முருகாற்றுப் படையின் கருப்பொருள்:—இனி, "முருகப் பெருமான், காலை இளங்கதிரவன் கடற்கண் தோன்றுங்கால் திகழும் ஒளியைப் பொருந்தியவன்; தன்னை அடைந்தாரைத் தாங்கும் அழகு பொருந்தியது அவனது திருவடி; தன்னை வெறுத்துப் பகைத்தாரைப் பழிக்கும் வலிமிக்கது அவனது திருக்கை. கற்பால் மாசு மறு இல்லாதவர் அவன் தேவியர்; அவனது திருமார்பில் செங்கடம்பின் உருள்பூவால் தொடுக்கப்பட்ட தண்ணிய தார் கிடந்து புரளும். திருமுடியில், சுடர் விட்டுத் திகழும் காந்தட்பூவாலாகிய பெருந்தண் கண்ணி இருந்து இனிய காட்சி வழங்கும். கடல்நடுவிற் புகுந்து, ஆங்கே வாழ்ந்த சூரனை அடியோடு தொலைத்த நெடுவேல் அவன்பால் இருந்து அவனது அடல்விளக்கி நிற்கின்றது. பகைவரான அவுணர்க்கு வலியும் அரணும் நல்கி வந்த மாமரத்தை

வேரோடு தொலைத்ததினால் உண்டான மறுவில்லாத வெற்றியால், என்றும் அழியாத புகழ்பெற்றுச் செவ்வேலேந்தும் இந்த முருகனுடைய செம்மை விளங்கும். திருவடியை நீ நினைந்து, செம்மல் உள்ளம் பெற்றனை; அவ்வுள்ளத்தால் நலம்புரி கொள்கையை மேற்கொண்டு பிறவிக்கேதுவாகிய புலன்கள் வழிச்செல்லாது முருகன் திருவடிக்கண் சென்று சேரும் அருள் நெறியில் செல்லும் செலவையே நீ விரும்புகின்றாய்; அதனால் நன்னெறித்தாகிய நின்நெஞ்சின்கண் நேயமாகிய இனிய ஞானவேட்கை நன்கு கைகூடக், கருதிய பேற்றைக் கருதியவாறே இப்போதே பெறுவாய்'' என்று சிவன் முத்தராகிய சான்றோர் முருகனது திருவடிஞானம் விழைந்துவந்த சான்றோர்க்கு உரைக்கின்றார்.

கேட்ட சான்றோர் தமது உள்ளத்தே, "முருகப்பெருமான் எங்கும் எல்லாமாய் இருக்கும் பரம்பொருளாதலால், எங்கே சென்று எப்படிக் காண்பது?'' என எண்ணமிடுகின்றார். அதனையவர் முகக்குறிப்பால் உணர்ந்துகொள்ளும் சிவன்முத்தர்,—

கூடல் நகர்க்கு மேற்கிலுள்ளதும், ஞாயிறு தோன்றிய காலைப்போதில், வண்டினம் போந்து ஒலிக்கும் மலர் நிறைந்த சுனையையுடையதுமான பரங்குன்றத்தில் நெஞ்சமர்ந்து உறைவன்; அதுவேயன்றி, உலகத்து நன்மக்களது புகழால் உயர்ந்த திருச்சீரலைவாய்க்கு விசும்பாறாகச் செல்வதும் அவனுக்கு நிலைத்த பண்பாகும். தேவரும் முனிவரும் பிறரும் வந்து தன்னைக் காணும்படியாகத் திருவாவினன்குடியில் மடந்தையுடன் சின்னாட்கள் இருப்பன்; அதுவேயன்றி இருபிறப்பாளர் தனக்குரிய ஆறெழுத்து மறையை ஓதி மலரிட்டு வழிபட அதனைப் பெரிதும் உவந்து திருவேரகத்தில் எழுந்தருளியிருத்தற்கும் உரியன். அதுவேயன்றிக் குறமகளிராடும் குரவைக் கூத்துக்கு முதற்கை கொடுத்து அவரோடு குன்றுதோறும் விளையாடுவதும் அவன்பால் நிலைபெற்ற பண்பு; அதுவேயுமன்றி, ஊர்தோறும் மக்கள் செய்யும் திருவிழாக்களிலும், தன்

பால் அன்புடையார் ஏத்துதற்கு அமைத்த இடங்களிலும், வேலேந்தி வேலன் வெறியாடும் இடங்களிலும், காடுகளிலும் காக்களிலும் அழகிய ஆற்றிடைத் தீவுகளிலும் குளங்களிலும் வேறுபல அழகிய இடங்களிலும், சதுக்கம், சந்தி முதலியவற்றிலும், புதுப்பூ மலரும் கடம்பு மரங்களிலும், மன்றங்களிலும், பொதியில்களிலும், கந்து நிற்கும் கந்துடை நிலைகளிலும், வேறுபிற இடங்களிலும் ஆங்காங்குத் தன்னை வேண்டுவோர் வேண்டியவாறு வழிபட எழுந்தருளுவன்" என்று கூறுகின்றார்.

அது கேட்டு மகிழ்ச்சியால் முகமலர்கின்றார் சான்றோர். அவரைச் சீவன் முத்தர் நோக்கி, ஆங்காங்கு அவன் எழுந்தருளக் கண்டதும், அவனது தெய்வ வடிவு நோக்கி அஞ்சாமல் அன்புடன் முகனமர்ந்து துதித்துக் கை கூப்பித் தொழுது அவன் திருவடியில் தலை பொருந்த வீழ்ந்து வணங்கி, 'செல்வ, ஆல் கெழு கடவுள் புதல்வ, மலைமகள் மகனே, மாற்றோர் கூற்றே, கொற்றவை சிறுவ, பழையோள் குழவி, தானைத் தலைவ, மாலை மார்ப, புலவ, ஒருவ, மள்ள, அந்தணர் வெறுக்கை, சொன்மலை, மங்கையர் கணவ, பெருஞ் செல்வ, குறிஞ்சிக் கிழவ, புலவர் ஏறே, பெரும்பெயர் முருக, இசை பேராள, பொலம்பூண் சேய், நெடுவேள், பெரும்பெயர் இயவுள், மதவலி, பொருந, குரிசில்' என்று இவ்வாறு யான் கூறும் அளவில் அமையாது மேலும் பல சொல்லி, 'நின்பெருமை அளந்தறிதல் மன்னுயிர்க்கரிது; நின் திருவடிபெற வேண்டி வந்தேன். நின்னோடு ஒப்பார் பிறர் இல்லாத மெய்ஞ்ஞானமுடையவனே,' என மொழிந்து, 'உன் மனத்திற் கருதும் கருத்தைப் புலப்படுத்துவாயாயின், அங்கே பல வேறு உருவுடன் குறியராகிய பல கூளியர் நின் கருத்தை உணர்ந்து கொண்டு விழா அயரும் களத்தின்கண் எழுந்தருளும் முருகன் திரு முன்னே வணங்கி நின்று, 'பெரும, மிக்க வாய்மையுடைய புலவன் ஒருவன் நின் திருவருளை இரந்து இனியவும் கேட்போர்க்கு நலம் பயப்பனவுமாகிய நின் புகழை விரும்பிப் பல சொற்களால் வாழ்த்திக்கொண்டு

வந்துள்ளான்,' என்று தெரிவிப்பர். உடனே முருகன் தெய்வத்தன்மையோடு கூடிய வன்மை பொருந்திய தன் வடிவின் வானளாவி நிற்கும் பெருமையொடு எழுந்தருளிக் "கண்டார்க்கு அச்சம் பயக்கும் தன் உயர் நிலையைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு பண்டு தான் கொண்டிருந்த தெய்வமணங்கமழும் இளமைக்கோலத்தைக் காட்டி, "வீடு பேற்றுக்குரிய ஞானம் வேண்டி வந்த நின் வரவினை அறிவேன்; அஞ்சற்க," என்று அன்பு பொருந்திய நன் மொழிகளை யருளிச்செய்து, கடல் சூழ்ந்த இந்நிலவுலகத்து வாழ்வோருள் நீ ஒருவனே வீடுபெறத்தக்கவன் என்று பலரும் விளங்கத் தெரியுமாறு விழுமியவற்றிற்கெல்லாம் விழுமியதும் பிறர் பெறுதற்கரியதுமாகிய திருவருள் ஞானத்தை, மலை கிழவோனாகிய அவன் நல்குவன்," என்று கூறுகின்றார்.

5. **பரிசில் விளக்கம்**:—இங்கே கூறிய இப்பொருளைத் தன்னகத்தே கொண்ட இத்திருமுருகாற்றுப் படையில் திருவருள் ஞானம் "விழுமிய பெறலரும் பரிசில் (294, 5) எனப்படுகிறது. நச்சினார்க்கினியர் அதனைக் கந்தழி என்று கூறி "கந்தழியைப் பெற்றானொருவன் அதனைப் பெறாதான் ஒருவனுக்குப் பெறுமாறு கூறி அவனை வழிப் படுத்துக் கூறுவான்," என்றும் "கந்தழியாவது ஒருபற்று மற்று அருவாய்த் தானே நிற்கும் தத்துவம் கடந்த பொருள்," என்றும் "இதனை 'உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள் நறுமலர் எழுதரு நாற்றம்போல் பற்றலாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள்,' என அதனை யுணர்ந்தோர் கூறியவாற்றானுணர்க," என்றும் கூறினர். கந்து பற்றுக் கோடு எனப் பொருள்படுவதாகலின், கந்தழியாவது சார்பினால் தோன்றாது, சார்பிறந்து நிற்கும் தூயபரம் பொருள் என்பதாகக் கொண்டார். பரம்பொருளை நல்கப் பெறுவ தென்பது, அதற்குரிய ஞானத்தைப் பெறுவதாம். பரம்பொருளை எய்தினோர் மீள உலகிற்கு வாராராதலால், நல்குதற்கும் பெறுவதற்கும் உரியது பரஞானமேயாம் எனத் தெளிதல் வேண்டும். "பரஞானத்தால்

பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே பார்த்திருப்பர், பதார்த் தங்கள் பாரார்'' (சிவ. சித்தி) எனப் பிற்காலத் தான்ருேர் இதனை விளங்கக் கூறியிருப்பது காணலாம்.

6. முருகனுடைய திருப்பதிகள்:—இனி, இத்திரு முருகாற்றுப் படையில் அடங்கியுள்ள பொருளைக் காணு மிடத்து, முதற்கண் முருகனுடைய உருநலம், செயல் நலம் கூறுவதும், பின்னர் அவன் எழுந்தருளும் பரங் குன்றம் முதலாக வரும் இடங்களைக் கூறுவதும், பின்பு இறுதியாக முருகனை வழிபடுந்திறம் கூறுவதும் அவ்வழி பாட்டை யேற்று அவன் எழுந்தருளிக் காட்சி வழங்கி யருளுவது கூறுவதும் காணப்படும். முருகப்பெருமா னுடைய உருநலன் செயல்நலன் ஆகியவற்றை முருகாற்றுப் படையின் கருப்பொருட் பகுதியில் கண்டோம். இனி, அவன் எழுந்தருளும் இடங்களைக் காணலாம்.

(க) பரங்குன்றம்:—மதுரைமாநகர்க்கு மேற்கில் உள்ளது; மதுரைமாநகரின் வாயிலில் போர்குறித்து நெடுங் கொடி நிறுவப்பட்டிருக்கிறது; கொடியில் சிறியதொரு பாவையும் பந்தும் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. நகர வாயில் பகையச்சமின்றித் திறந்தே கிடக்கிறது. பொருதற்குக் கருதும் பகைவரும் இல்லையாயினர். வாயிலைக் கடந்து சென்ருல் திருவீற்றிருக்கும் கடைத்தெரு உளது: அதற் கப்பால் இருமருங்கும் மாடங்கள் நிற்கும் நெடுந்தெரு நிலவுகிறது.

இத்தகைய சிறப்புடன் திகழும் மதுரைமாநகரின் மேற்கில் வளவிய சேறு பரந்த நெல் வயல்கள் காட்சி நல்கு கின்றன. அகன்ற அவ்வயல்களிடையே தாமரை மலர்ந்து விளங்குகின்றது. அவற்றிற் படிந்து வண்டுகள் தேனுண் ணும்; இங்கிலையில் பகற்பொழுது மறைதலால் தாமரை குவிந்துவிடும்; அப்போது தேனுண்டு கிடக்கும் வண்டு அம் மலரிடத்தே உறங்குகிறது. விடியலில் அவ்வண்டு வெளி வரும். அப்போது நெய்தல் புதுப்பூமலர, அதனுள் அவ் வண்டு படிந்து தாதளைந்து தேனுண்ணும்; இதற்குள்

ஞாயிறு எழுந்துவிடும். உடனே அவ்வண்டு பரங்குன்றத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள சுனையில் மலர்ந்திருக்கும் நீலமலர்களின் தேனையுண்டு சூழ்வந்து பாடும். இத்துணை இயற்கை நலம் சிறந்த பரங்குன்றத்தில் முருகன் விரும்பி உறைகின்றான்.

(உ) திருப்பரங்குன்றத்தில் அமர்ந்துறையும் முருகப் பெருமான், திருச்சீரலைவாய்க்கு யானையேறிச் செல்வன். அந்த யானை நெற்றியிலே பட்டமும், பக்கத்தில் மாறி யொலிக்கும் மணியும் கட்டப்பெற்றது; கூற்றத்தையொக்கும் வன்மையும் காற்றை யொத்த கடுநடையும் உடையது.

இதன்மேல் காட்சியளிக்கும் முருகனுடைய சென்னியில் பலவகை ஒளிமிக்க மணிகள் இழைத்த முடி யிருந்து அழகு செய்யும். அவன் காதுகளில் அணிந்துள்ள மகரக் குழைகள், முகம் முழுத் திங்கள்போல இருத்தலால், முழுமதியைச் சூழ்ந்து திகழும் விண்மீன்கள்போல விளங்குகின்றன. தத்தம் கொள்கையில் தப்பாது, மேற்கொண்ட தொழிலைச் செய்து முடிக்கும் திறனுடையவர் சிந்தையின்கண் அவனுடைய திருமுகம் ஒளிவிளங்கித் தோன்றும். முகம் எனப் பொதுப்படக் கூறினும், அம் முகம் ஆறெனக் கொள்ளல்வேண்டும்.

திருமுகங்கள் ஆறனுள், ஒருமுகம், புறவிருளிலே அழுந்திக் கிடக்கும் உலகம் குற்றமின்றி விளங்குமாறு பல வேறு ஒளிக்கதிர்களைப் பரப்பி ஞாயிறுபோல ஒளிசெய்யும்; ஒருமுகம், தன்பால் அன்புசெய்யும் அடியவர்கள், தன்னை வழிபட அவ்வழிபாட்டை மகிழ்ந்தேற்று அவர்கள் விருப்பத்துக்கேற்ப இனிதொழுகி, அவர் வேண்டும் வரங்களை அன்புடன் நல்குகின்றது. ஒருமுகம் மறைகளில் விதித்த முறையில் தவறாமல் அந்தணர்கள் செய்யும் வேள்வி குறித்து அதற்குத் தீங்கு வாராதபடி பாதுகாக்கின்றது. ஒருமுகம், நூலறிவாலும் இயற்கையறிவாலும் உணரப் படாத உண்மைப்பொருளை, இருள் நீங்கத் தண்ணிய நிலவினைப் பொழிந்து விளக்கும் கலை நிறைந்த திங்களைப் போல், அறியாமை நீங்கத் தண்ணிய அருளொளியைப்

செய்து உண்மை ஞானத்தைத் தலைப்படுவிக்கின்றது. ஒரு முகம், அன்பராயினாருடைய பகைவரை வலியழித்து அவர் செய்யக் கருதும் போரைக் கெடுத்து அதுவே வாயிலாகக் கறுவு கொண்ட நெஞ்சத்தால் அவர் செய்யும் களவேள்வியை நிகழச் செய்கின்றது. ஒருமுகம், குறவருடைய இளமைநலங் கனிந்த மகளும், கொடிபோன்ற இடையையுடையவளுமாகிய வள்ளியுடன் மகிழ்ச்சி கொண்டாடுகின்றது.

இங்ஙனம் விளங்கும் முகங்கள் ஆறுக்கும் ஏற்ப, அவனுடைய கைகள் பன்னிரண்டும் முறையே பணி புரிகின்றன. அகன்றுயர்ந்த அவனது மார்பின்கண் சிவந்த வரிகள் கிடந்து சிறப்புச் செய்கின்றன. வெற்றியாலும் கொடையாலும் வீறு மிக்குப் புகழால் அவனுடைய தோள்கள் உயர்ந்திருக்கின்றன. புறவிருளை நீக்கும் திருமுகத்திற்கேற்ப, ஒருகை ஞாயிற்றொளியின் மிகுதியைத் தாங்கி விண்ணிடத்தே ஞாயிற்றொடு திரியும் முனிவர்களைத் தாங்கிச் செல்ல, ஒருகை, இடையிலே ஊன்றியிருக்கும்; யானைமேல் தோன்றி வரங் கொடுக்க வரும் திருமுகத்திற்கேற்ப ஒருகை அங்குசம் ஏந்த, ஒருகை, தொடையின்மேல் கிடக்கும். அந்தணர் வேள்வி காக்கும் திருமுகத்துக்கியைய ஒருகை கேடகத்தை யேந்த, ஒருகை வேலைச் சுழற்றிக்கொண்டிருக்கும். உண்மை ஞானமுணர்த்தும் திருமுகத்துக்கொப்ப ஒருகை மார்பின்கண் ஞானக்குறிப்பொடு விளங்க, ஒருகை அம்மார்பின் மாலையோடே அழகாகத் தவழ்ந்து கிடக்கும்; களவேள்வி காணும் திருமுகத்துக் கேற்ப, ஒருகை தான் அணிந்த கொடியுடனே மேலே சுழன்று கொண்டிருக்க, ஒருகை மணிகள் மாறி மாறி யொலிக்கச் செய்யும்; வள்ளியொடு நகைமகிழும் திருமுகத்துக்கமைய ஒருகை நீல முகிலை மழை பெய்விக்கும்; ஒருகை வானர மகளிர்க்கு மணமாலை சூட்டி மகிழ்வுறுத்தும்.

பன்னிரண்டு கைகளும் இவ்வாறு முறையே பணி செய்ய, வானத்தே துந்துபி முழங்க, கொம்பு என்னும்

இசைக்கருவி ஒருபால் இசைக்க, ஒருபால் சங்கு ஒலிக்க, இடிபோல் முழங்கும் முரசமும், கொடிமிசை யெழுதிய மயிலும் ஒலிக்க வானமே வழியாக், உலகத்து நன்மக்கள் புகழும் சிறப்பமைந்த திருச்சீரலைவாய்க்கு முருகப்பெருமான் விரைந்து செல்வன்.

(கூ) அலைவாய்க்கு யானைமேற் செல்லும் முருகப் பெருமான் திருவாவிநன்குடியில் சின்னாள் தங்கியிருப்பன். அப்போது பலவேறு முனிவர்களும் விரதிகளும் தாபதர்களும் முன்னேவர யாழ்வன்மையும் மென்மொழியும் உடைய இசைவாணர் நரப்புக் கருவிகளை இசைத்துவர, உடல்நலமும் மேனிநலமும் கற்புநலமும் உடைய நன்மகளிர் உடன் போந்து விளங்க, திருமாலும், உமையமர்ந்து விளங்கும் திருமேனியையுடைய சிவபெருமானும், வெள்ளையானை யேறும் இந்திரனும், முருகனால் ஒறுக்கப்பட்ட பிரமன் பொருட்டு வந்து காண, ஆதித்தர், உருத்திரர், வசுக்கள், மருத்துக்கள் என நால்வகையராகிய முப்பத்துமூவரும், பதினெண் கணங்களும் தாம் உறுகுறை தீர்ந்து முறை பெறல் வேண்டி விண்மீன் போன்ற தோற்றமும் காற்றெத்த செலவும், இடிபோன்ற குரலும் உடையவராய் வான் வழியாக வந்து வழிபாடு செய்வர். அக்காலை முருகப்பெருமான் மடந்தையோடு திருவோலக்கமிருந்து அவர்கட்குத் தன் திருவருளை வழங்குவன்.

ஆவிநன்குடி யென்பது இப்போது பழனியென வழங்கும் ஊர்; இது சங்ககாலத்தில் பொதினியென்ற பெயருடன் ஆவியென்னும் வேளிர் தலைவனுக்கு உரியதாயிருந்தது. இதன் அருகில் ஆய்க்குடியென இருக்கும் ஊர் ஆவிகுடியென்பதன் மரூஉ வழக்கு. இப்பகுதியைக் கல்வெட்டுக்கள் வையாவி நாடு என்றே குறிக்கின்றன. ஆவிகுடியினும் இப்பொதினிப் பகுதி நன்செய் வளம் சிறந்திருந்ததுபற்றி இது ஆவிநன்குடியென வழங்கிற்று. இவ்வரலாறு விளங்காத காலத்தில் பொதினி பழனியாயிற்று; திருவாவிநன்குடி திரு, ஆ, இனன், கு, டி.

என்று பிரிக்கப்பட்டுத் திருமகளும், காமதேனுவும், ஞாயிறும், நிலமகளும், தீக்கடவுளும் வழிபட்ட இடம் எனப் புராண வரலாறு பெறுவதாயிற்று.

(ச) திருவேரகம் என்னும் திருப்பதியில் அடியார் வழிபட முருகன் எழுந்தருளுவன். இந்த அடியார்கள், உயர்குடியில் தோன்றி நாற்பத்தெட்டாண்டுகள் பிரம சரியங் காத்து அறங்கூறும் கொள்கையும் நாடோறும் முத்தீயோம்பும் முறைமையும் உடைய இருபிறப்பாள ராகிய வேதியராவர். ஒவ்வொருநாளும் காலமறிந்து வேதமோதுவது இவர்களது தொழில்; மார்பிலே ஒன்பது புரிகொண்ட மூன்றாகிய பூணூல் அணிந்திருப்பர். இவர் கள் நாட்காலையில் நீராடி, ஈரவுடை தானே புலருமாறு அரையில் உடுத்து இருகைகளையும் தலைமேல் குவித்து முருகன் திருப்புகழை யேத்தி, அப்பெருமானுக்குரிய ஆறெழுத்து மந்திரத்தை நாப்பிறழு மளவும் பன்முறையும் ஓதி மணமிக்க புதுமலர்களை அவன் திருவடியில் இட்டு வழிபடுவர். அவ்வழிபாட்டை முருகன் பெரிதும் உவந் தேற்று அவ்வூரிலே எழுந்தருளி யிருப்பன்.

ஏரகம் என்பது தஞ்சை சில்லாவில் உள்ள சுவாமிமலை யென்று கூறுவர். இதற்கு அருணகிரிநாதரது திருப் புகழ் ஆதரவு தருகிறது. நச்சினார்க்கினியர் "மலைநாட் டகத்தொரு திருப்பதி" என்று எழுதுகின்றார். தென் கன்னடம் சில்லாவில் உடுப்பிப் பகுதியில் ஏரகம் என்ற பெயருடைய ஊர் ஒன்று உளது; இது மலைநாட்டது; இங்கே பழமையான முருகன் கோயில் இருந்திருக்கிறது. "சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும், ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்" என்ற சிலப்பதிகாரக் குன்றக் குரவை கூறும் இடங்களுள் வெண்குன்றைச் சுவாமிமலை யென அரும்பதவுரைகாரர் கூறியிருப்பது நினைவுகூரத் தக்கது. இதனால் ஏரகத்தைப்பற்றித் துணிபு கோடற்கு நன்கு ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியிருக்கிறது.

(ரு) முருகன் குறிஞ்சிநிலக் கடவுளாதலால், குன்று கள் எல்லாம் அவன் விளையாட்டயரும் இடங்களாகும். இக்

குன்றுகளில் வாழ்பவர் குறிஞ்சிநில மக்களான குறவர்களாவர். இக்குறவர்கள் முருகனை வழிபடுங்கால், இவர்களுள் வழிபாட்டுக்கென ஒருவன் இருப்பன். அவன் முருகனது வேற்படையைக் கையிலேந்தித் தன்னை இன்னான் எனத் தோற்றுவிக்கும் வகையில் இருப்பன்; அவனை அக்குறவர்கள் வேலன் என அழைப்பர். பச்சிலைக் கொடியில் சாதிக்காயும், தக்கோலக்காயும் இடையிடையே விரவ, காட்டுமல்லிகையும் வெண்கூதாளியுமாகிய பூக்களைக் கலந்து கண்ணி தொடுத்துச் சென்னியிற் சூடுவன்; மார்பின்கண் நறிய சந்தனம் பூசிக்கொள்வான். இவ்வேலன் முருகனை வழிபடுதற்கென ஓரிடங் கண்டு தூய்மை செய்து பச்சிலைப் பந்தரமைத்து கோழிக் கொடி நட்டுக் கோயிலமைப்பன். அவ்விடத்தே குறவர்கள் அனைவரும் வந்துகூடி மூங்கிற் குழாய்களில் பெய்து வைத்திருக்கும் தேன்பெய்து செய்யும் கட்டெளிவை உண்பர்; பின்பு இளையரும் முதியருமாகிய பலருங்கூடிக் குரவைக் கூத்தாடுவர். அக்காலையில் தொண்டகம் என்னும் சிறுபறை முழங்கும். அதன் தாளத்துக் கிசையவே கூத்தும் நடைபெறும்.

அவ்விடத்தே சில நல்லிளமகளிர் முருகனைச் சேவித்து நிற்பர். அவர் கூந்தலில் சுனைகளிற் பூத்த நீர்ப்பூக்களின் அரும்புகளைக் கொய்து அவற்றைக் கைவிரலால் அலர்த்தித் தொடுத்த கண்ணி சூட்டப்பெற்று இருக்கும். கண்ணிக்குப் பின்னே, வேறுபல மலர்ந்த பூக்களின் இதழ்களைப் பிரித்துத் தொடுத்த மாலை சுற்றப்படும். அவர்கள் இடையில் கஞ்சங்குல்லைப்பூவும் வேறுபிற பூங்கொத்துக்களும் பைந்தழைகளும் விரவித்தொடுத்த தழையுடை அணிந்திருப்பர். முடிமுதல் அடிகாறும் பன்னிறப் பூக்களும் பைந்தழையும் புனைந்து மென்மெல இயலும் அவரது இயல் மயிலின் சாயலைக்காட்டி மாண்புறுத்துகிறது. இந்நிலையில், யாழிசை போலும் இனிய மிடற்றோசையை யுடைய மகளிர் சிலர் சேவித்துப் பாடுவர்.

இம் மகளிரிடையே முருகன் தோன்றிக் குரவை பாடும் மகளிர்க்குத் தலைக்கை தந்து அவர்களோடு குன்று

தோறும் விளையாடுவன். அவனுடைய பண்புகளுள் இதுவும் ஒன்றாகும். இவ்வாறு விளையாடுமிடத்து அவன் சிவந்த ஆடையணிந்து காதில் காம்பு சிவந்த அசோகந் தளிரைச் செருகிக்கொள்வன். இடையிற் கச்சையும் காலிற் கழலும் அணிந்துகொண்டு, வெட்சிப் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியைத் தலையிற் சூடுவன். ஒருபால் குழலும் ஒருபால் கொம்பும், ஒருபால் குறிய பல இயங்களும் இசைக்க, யாட்டுக்கிடா பின்வரத் தான் மயில் மேலேறி கோழிக்கொடி உயரத்திற் பறக்க நெடியோனாய்க் காட்சி நல்குவன். அவன் தோளில் தொடி கிடந்து அழகு திகழும். இடையில் கட்டிய அரைக்கச்சையின் மேலே கிடந்து நிலத்தளவும் தொங்குமாறு மேலாடை தரித்துக் கொள்வன்.

(௬) குன்றுதோறும் விளையாடும் பண்புடையனாகிய முருகன் இழும் என்னும் ஓசை நிலவ வீழும் அருவியொடு சோலைகளிற் பழுத்திருக்கும் பழங்கள் கனிந்து வீழும் பழமுதிர் சோலைமலைக்கு உரிய தலைவனாவன். இவ்வருவிகள் மலையினின்று வீழுங்கால் பல வேறு ஆடைகளை விரித்துத் தொங்கவிட்டாற்போலத் தோன்றுகின்றன. அருவிநீர் அகிற்கட்டைகளைச் சுமந்துவருகிறது; வருங்கால் அயலிலுள்ள சந்தன மரங்கள் அலைப்புண்டு உருண்டு வீழ்கின்றன. பூச்சுமந்து நிற்கும் சிறு மூங்கில்கள் வேர் அரிப்புற்று வீழும்; வான் அளாவிநிற்கும் மலையுச்சியில் ஞாயிற்று வட்டம்போல் இருக்கும் தேனடை சிதைந்து வீழ, ஆசினிப் பலாப்பழங்கள் விழ்ந்து பிளந்து, சுளைசுளையாகப் பிரிந்து அருவிநீரில் கலக்கின்றன; மலைமேல் நிற்கும் சுரபுன்னைப் பூக்கள் அருவியின் அதிர்ச்சியால் உதிர்கின்றன; நீர் வீழ்ச்சியில் புகைப்படலம்போல் எழுந்து பரவும் நீர்த்திவலைகளின் குளிரால் கருங்குரங்குகளும் முசுக்கலைகளும் நடுங்குகின்றன; பிடியானைகள் குளிரால் வேறிடத்துக்குச் சிதறியோடுகின்றன; பெருங்களிறுகளின் மருப்பின்கண் உண்டாகும் முத்துக்கள்பல அருவிநீரில் கலக்கின்றன. மேலிருந்து விழ்ந்து தலைகீழாய்க் கலங்குங்கால் கல்லு

பொன்னும் மணியும் மேல்வந்து அழகிய நிறத்தைச் செய்கின்றன. கரையில் நிற்கும் மலைவாழைகள் அருவியின் பெருக்கால் வேரொடு அரிக்கப்படுகின்றன; தென்னைகள் தாம் தாங்கும் இளநீர்கள் உதிருமாறு தாக்கப்படுகின்றன; மிளகுக் கொடிகள் கரிய துணரொடு அறுப்புண்டு மெலிய, அருகில் மேயும் மயில்களும் கானக்கோழிகளும் அஞ்சி நீங்குகின்றன; காட்டுப்பன்றிகளும் கரடிகளும் அஞ்சிக் கற்குகைகளில் ஒடுங்குகின்றன.

இம்முருகாற்றுப்படை பழமுதிர்சோலைமலை கிழவோன் என்றது கொண்டு, பழமுதிர்சோலையென ஒரு திருப்பதி முருகனுக்கு உரியதாகக் கூறுவதுண்டு. நச்சினார்க்கினியார் உரையால் அத்தகையதொரு திருப்பதி இருப்பதென அறிய இயலவில்லை; முருகாற்றுப்படையின் சொல்லமைப்பும் அதனை வற்புறுத்தவில்லை. ஆயினும், பழமுதிர்சோலையென ஒன்று தனியே கொண்டு, அதுவே மதுரைக்கண்மையில் அழகர்மலையென வழங்கும் பகுதியென்பவரும் உண்டு. அதனைத் திருமாலடியார்கள் "திருமாலிருஞ்சோலைமலை" யென்கின்றனர். அவர்கள் சோலைமலையென வழங்குவதும், முருகாற்றுப்படை பழமுதிர்சோலைமலையென வழங்குவதும் ஒத்திருப்பதுபற்றி இவ்வாறு கோடற்கு இடமுண்டாகிறது. இதுவும் நன்கு ஆராய்தற்குரியது.

(எ) இத்தகைய பொருள் நலஞ்சிறந்த அருவிகளோடு கூடிய மலைகட்குரியனை முருகன் குன்றுதோறும் விளையாடிக் காட்சி நல்குவதோடு, ஊர்தோறும் மக்கள் விழாச் செய்யும் இடங்களிலும், தன்பால் அன்புடையவர் தன்னை நினைந்து பரவும் இடங்களிலும், வேலன் வெறியாடுமிடங்களிலும், காடுகளிலும் பூங்காக்களிலும், அழகு பொலியும் ஆற்றிடைத் தீவுகளிலும், ஆறு குளங்களிலும், இவை போலும் வேறு இடங்களிலும், சதுக்கம், சந்தி, மன்றம், பொதியில் முதலிய இடங்களிலும், புதுப்பூ மலரும், கடப்பமரங்கள் நிற்கும் இடங்களிலும் கந்துடை மன்றங்

களிலும் வேண்டுவோர் வேண்டியவாறு வழிபட, அவர்கள் வேண்டியவாறு ஆங்காங்கு எழுந்தருளுவன்.

7. வழிபாடுகள் :—முருகன் எழுந்தருளும் சீர்த்த இடங்களைக் கூறியபோது, திருவாவினன் குடியில் முனிவர் முதல் பதினெண் கணங்கள் ஈறாகத் தேவர் பலரும் வழிபடுந்திறமும், திருவேரகத்தில் வேதியர் வழிபடுமியல்பும் விளங்கக் காண்கின்றோம். இவ்வாறே, சூரர மகளிரும், குறமகளிரும் முருகனைப் பரவும் திறம் தொடக்கப்பகுதியிலும் இறுதிப் பகுதியிலும் குறிக்கப்படுகின்றன.

சூரர மகளிர் வானளாவ உயர்ந்த மலையிடங்களில் செழித்துவிளங்கும் சோலைகளில் விளவின் தளிர்களைக் கிள்ளி விளையாடுவர்; அப்போது ஒருவர்மேல் ஒருவர் எறிந்து, அது தம்பால் பட்டபொழுது மகிழ்ச்சி கூர்ந்து முருகனுடைய

> ‘‘கோழி யோங்கிய வென்றடு விறற்கொடி
> வாழிய பெரிது,’’

என்று ஏத்தி அவன் புகழைப் பாடியாடுவர். அவர்கள், தம்முடைய சிறிய அடிகளில் கிண்கிணி யணிந்திருப்பர்; சணைக்கால் நன்கு திரண்டிருக்கிறது; இடை வளைந்து நுண்ணிதாக இருக்கும்; தோள் பெருத்துளது; அவர்கள் உடுத்திருக்கும் ஆடை தம்பலப் பூச்சிபோல் இயல்பாகச் சிவந்த செந்நிறங் கொண்டுளது; அது செயற்கையாக நிறம் ஊட்டப்படுவதன்று; இடைக்கும் முழந்தாளுக்கும் இடைப்பகுதியாகிய அல்குலிடத்தே பல மணிகள் கோத்த மேகலை அணியப்பெற்றுள்ளது; அவர்கள்பால் தோன்றும் அழகு பிறர் ஒப்பனை செய்வதாற் பிறக்கும் செயற்கையாகாது இயற்கையழகாகும்; அணிந்திருக்கும் இழைகள் சாம்பூநதம் என்னும் உயரிய பொன்னால் இயன்றவை. அவரது மேனியொளி நெடுந்தொலையில் சென்று விளங்குகிறது. அவர்களுடைய கூந்தலொழுங்கு காணும் ஆய மகளிர் நன்று நன்று எனப் பாராட்டுகின்றனர். இணையொப்பப் படிந்த கூந்தலில் வெட்சிப் பூவை வட்டமாகப்

புனைந்து இடையே குவளைப்பூவின் இதழ்களைக் கிள்ளியிட்டுச் சீதேவிக்கோலம் ஒருபாலும் வலம்புரிக்கோலம் ஒருபாலும் செய்து கொள்கின்றனர். நெற்றியாகிய பிறையை விழுங்குதற்கு மகரமீன் ஒன்று வாயைத்திறந்து கொண்டு கிடப்பது போலத் தலைவகிரின் ஒழுங்கில் மகரமீன் கோலம் செய்கின்றனர். நெற்றியில் மணங்கமழும் திலகம் இடப்பெற்றிருக்கிறது. இவ்வாறு வேண்டுங் கோலமெல்லாம் குறைவறச் செய்யப்பெற்ற கொண்டையில் செண்பகப் பூவைச் செருகிப் பின்பு மருதம்பூவின் கொத்துக்களை அதற்குமேற் சூடுவர். நீரின்கீழ்ப் பச்சென்ற காம்பு பெற்று மேலே சிவந்து தோன்றும் நீர்ப்பூ வரும்புகளை மாலையாகத் தொடுத்து அதனைச் சுற்றி வளைத்துக்கட்டுவர். அசோகின் தளிர்களுள் இணையொத்த இரண்டைப் பூணாரமணிந்த மார்பின்கண் தொங்கியசையுமாறு இரண்டு காதுகளிலும் செருகிக்கொள்வர். மார்பின்கண் சந்தனக் குழம்பை மருதிணர்போலும் தோற்றம் அமையப் பூசி அதன் ஈரம் புலர வேங்கைப்பூவின் நுண்ணிய தாதினைத் தூவுவர். இது சூரரமகளிரின் ஒப்பனை.

குறமகளிர் முருகனை வழிபடக் கருதியதும் வழிபாட்டுக்கென ஓரிடம் கண்டு நன்கு தூய்மை செய்வர். அங்கே கோழிக்கொடியை நிறுவி, அதனை நெய்யும் வெண்கடுகும் கலந்து பூசி அதற்குரிய மறைமொழியை மந்தமாக வாய்க்குள்ளே ஓதுவர். பின்பு, அதனெதிரே வணங்கி நின்று தூய பூக்களைத் தூவுவர்.

உள்ளே ஓர் ஆடையையுடுத்து அதன் நிறத்துக்கு மாறுபட்ட நிறமுடைய வேறோராடையை மேலே உடுத்திக்கொண்டு கையில் சிவந்தநூலாற் காப்புக் கட்டிக்கொள்வர். காப்பு முடிந்ததும், வெள்ளிய பொரிகளைச் சொரிந்து, கிடாயினது குருதி கலந்து பிசைந்த வெள்ளரிசிச் சோற்றைச் சிறு சிறு பிரப்புக் கூடைகளில் படைச்சலிட்டு வைப்பர். அதன்பின் சிறு மஞ்சளை அரைத்துச் சந்தனக் குழம்போடு கலந்து தெளிப்பர். இதனைக் கூந்தல் தெளித்தல் என்று இக்காலத்துக் குறவர் வழங்குகின்றனர்.